

หนทางไปสู่ความสุข มักเต็มไปด้วยอุปสรรค

2

เขียน

117a

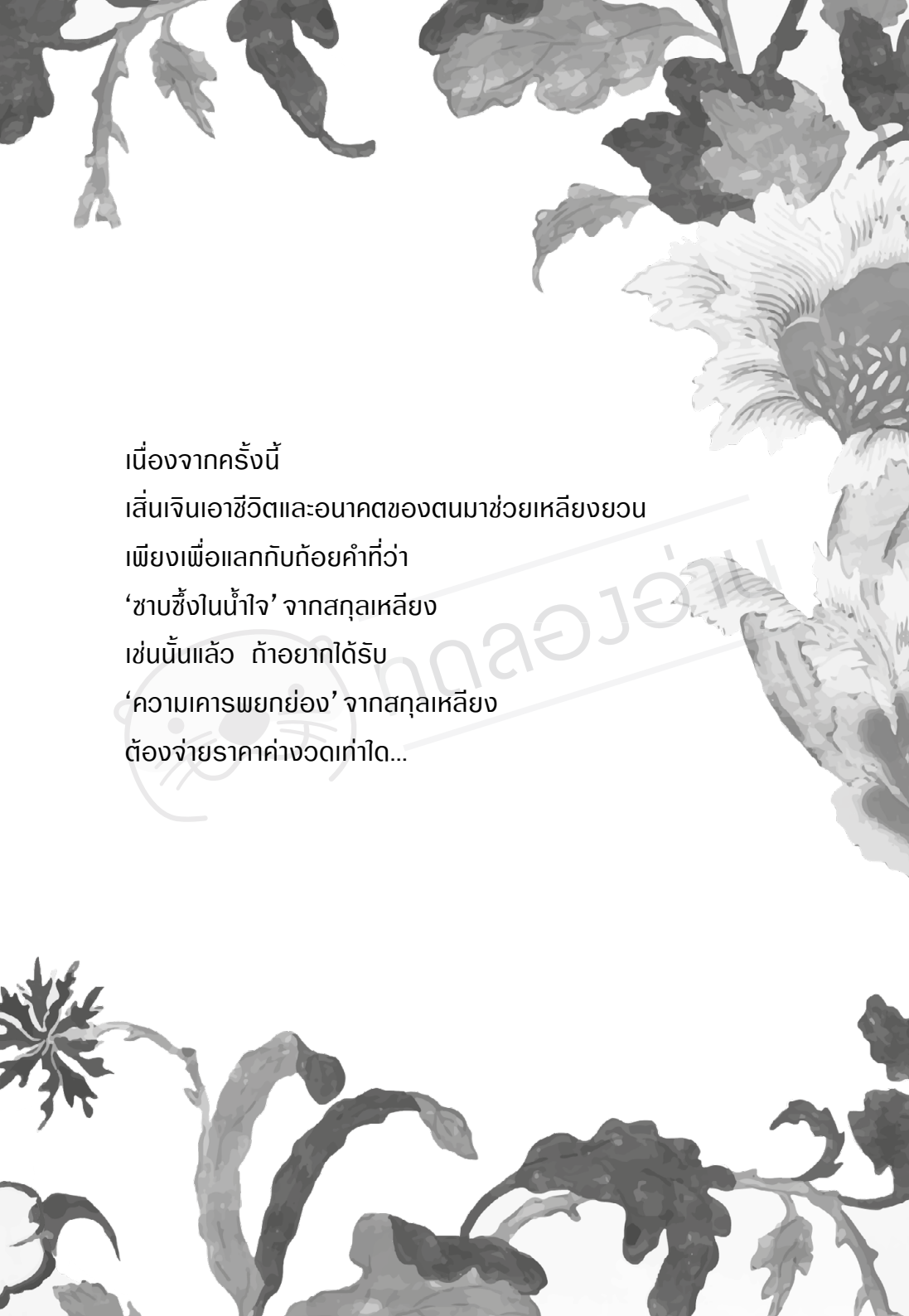
คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ตอนนี้หนทางไปสู่ความสุข
มักเต็มไปด้วยอุปสรรค 2 ก็มาอยู่ในมือของท่านกันแล้วนะคะ

‘เล่นมูซิง’ พบเจออุปสรรคมากมายเหลือเกิน ไม่เพียงแต่ต้อง
แต่งงานกับคนที่ไม่ได้รักเพื่อความสบายใจของมารดาแล้ว ยังต้องเศร้า
เสียใจเรื่องของบิดาซึ่งจู่ๆ ต้องโทษจำคุกไปแบบที่นางไม่รู้อะไรเลย
รวมไปถึงแทนที่จะได้รับคำปลอบใจจากสามี กลับต้องมารู้ว่าเขานอกใจ
ไปหาสตรีอื่นเสียนี้

เล่นมูซิงจะฝ่าฟันอุปสรรคมากมายได้อย่างไร ไปลุ้นและคอย
เอาใจช่วยนางกันในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

อ.ณ

เนื่องจากครั้งนี้

เส้นเงินเอาชีวิตและอนาคตของตนมาช่วยเหลืงยวน

เพียงเพื่อแลกกับถ้อยคำที่ว่า

‘ซาบซึ้งในน้ำใจ’ จากสกุลเหลืง

เช่นนั้นแล้ว ถ้ายากได้รับ

‘ความเคารพยกย่อง’ จากสกุลเหลืง

ต้องจ่ายราคาค่างวดเท่าใด...

การแต่งงานของเส็นมุซิง

เส็นมุซิงไม่รู้ว่าตัวเองกลับมาถึงจวนสกุลเส็นได้อย่างไร มีชีวิตอยู่มาสองโลก นางไม่เคยถูกผู้ใดจ้องมองด้วยสายตาโกรธแค้นเช่นนั้นมาก่อน ทันทีที่คิดถึงเรื่องนี้ก็ทำให้นางรู้สึกกระสับกระส่ายเหมือนนั่งอยู่บนพรมเข็ม

หลี่ซือเหินใบหน้าซีดเผือดของนางแล้วตกใจ รีบเข้ามาโอบกอดบุตรสาว “มุซิง เกิดเรื่องอะไรขึ้น”

เส็นมุซิงมองมือบวมจุเหมือนหมันโถวของหลี่ซือที่อยู่ตรงเอวแล้วยังรู้สึกสับสน นางซุกตัวเข้าหาอ้อมแขนของหลี่ซือ กอดอีกฝ่ายแน่นเพื่อซึมซับความอบอุ่นจากร่างกายของผู้เป็นมารดา “ข้าไม่เป็นไร ไม่เป็นไร เจ้าคะ...แค่เหนื่อยนิดหน่อย”

หลี่ซือยอมไม่เชื่อ แต่ไม่กล้าถามมาก ได้แต่หันไปมองอิงเฟินด้วยความกังวล

อิงเฟินส่ายหน้าเบาๆ นางเห็นคุณหนูกับคุณชายผู้นั้นอยู่ด้วยกัน แต่ถ้านายหญิงจะต้องตำหนิคุณหนูอย่างแน่นอน นางจึงเลือกที่จะเงียบ

หลี่ซื่อสะกดความสงสัยไว้ในใจ ตบหลังเส้นผมซึ่งเบาๆ รวากับ
ปลอบใจเล็กน้อย

ภายในห้องเสียบกริบ ทุกคนแทบกลั้นหายใจด้วยความกลัว
ว่าหากตนส่งเสียงออกไปแล้วจะกระตุ้นให้หลี่ซื่อที่กำลังอารมณ์ไม่ดี
มีโทสะขึ้นมา

สาวใช้รุ่นเยาว์ที่อยู่นอกมานพุดเสียงเบา “นายหญิงเจ้าคะ สุหยิน
ของใต้เท้าหลี่ ฝ่าบิณฑูการกองบัญชาการบัญชาการศรัทธาเมืองมาขอการะ
เจ้าคะ”

หลี่ซื่อตอบโหล่เส้นผมซึ่งที่อยู่ในวงแขน “รีบลุกขึ้น มีแขกมาเยือน”
เส้นผมซึ่งผละออกจากอ้อมแขนของหลี่ซื่ออย่างแสนอาลัย เดินไปที่
ห้องตำราปีกตะวันตกพร้อมทั้งอิงเฟิน

ไม่นานมามาผู้ดูแลเรือนก็พาสุหยินของหลี่จิ้นเดินเข้ามา ในห้อง
ปีกตะวันตกก็มีเสียงยกชารินน้ำ พุดคุยถามไถ่ทุกข์สุขกัน

เส้นผมซึ่งนอนบนเตียงเตาหลังใหญ่ข้างหน้าต่าง จ้องดอก
ส่วยเซียนหยกขาวที่อยู่ในกรอบแก้วบนโต๊ะ ความคิดล่องลอยไปแสนไกล
เหตุใดเรื่องราวจึงเปลี่ยนไปเป็นเช่นนี้ นางอุตสาหะสืบหาที่อยู่
ของเซียวซ่า คิดไว้ว่าตอนไปเยี่ยมลู่ลิวเหนียงช่วงก่อนวันปีใหม่มจะแวะไป
สักครั้ง เรื่องนี้จะต้องอธิบายต่อหน้าให้ชัดเจน นางยังเตรียมพร้อมที่จะ
ถูกเซียวซ่าดุด่าด้วยซ้ำ...ว่าแต่ ชายหนุ่มรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร ใช้ตอนที่
จูจี้คุกเขาให้นาง หรือเป็นตอนที่หลิวอวี๋เป็นพ่อสื่อให้หลานชายคนโต
ของบัณฑิตอาวุโสแห่งสำนักราชบัณฑิตยสถาน

เสียงหัวเราะจากห้องปีกตะวันตกทำลายความคิดของนาง

“...เช่นนั้นข้าขอตัวกลับก่อน อีกสองวันจะมาเยี่ยมท่านใหม่” นั่น
เป็นเสียงสุหยินของหลี่จิ้น “สุขภาพของท่านไม่ดี ไม่ต้องไปส่งข้าหรอก
ให้พวกสาวใช้ไปก็ได้”

“เช่นนั้นข้าก็ไม่เกรงใจ พุดตามตรง หลายวันมานี้ข้ารู้สึกไม่ค่อยสบายเหมือนกัน” เสียงของหลี่ซือฟังดูอ่อนคลายอย่างมาก “ท่านก็รู้ว่าข้ามีลูกสาวคนเดียว เรื่องใหญ่เช่นนี้ย่อมต้องขอไปหารือกับนายท่านก่อน”

“เป็นเรื่องธรรมดา” สุหยินของหลิวจิ้นพุดยิ้มๆ “แต่ข้าค่อนข้างใจร้อน...”

เลิ่นมุซิงได้ยินเสียงหัวเราะสดใสของหลี่ซือ “เจิงเซียง เจ้าไปส่งหลิวสุหยินแทนข้าที”

หลังจากมีเสียงดังอยู่พักหนึ่ง ภายในห้องก็กลับคืนสู่ความเงียบสงบอีกครั้ง เจิงเซียงมาเชิญเลิ่นมุซิง “นายหญิงให้คุณหนูไปนั่งด้วยเจ้าค่ะ”

เลิ่นมุซิงจึงเดินไปที่ห้องปีกตะวันตกที่หลี่ซือพักอยู่ นางนั่งสีหน้าหนักใจอยู่บนเตียงเตาติดหน้าต่าง

เมื่อเห็นเลิ่นมุซิงก็กวักมือเรียกบุตรสาวเป็นการบอกให้ไปนั่งข้างตน พร้อมบอกเจิงเซียง “พวกเจ้าถอยไป”

เจิงเซียงรับคำ พาสาวใช้กับสาวใช้อาวุโสทั้งหมดถอยออกไป

หลี่ซือถามเลิ่นมุซิง “เจ้าไปที่ศาลาว่านเป่าแล้วได้สิ่งใดมาหรือไม่”

เลิ่นมุซิงละเรื่องเซียวซาไว้ แต่เล่าเรื่องอื่นๆ ให้มารดาฟัง “...ข้าได้ยินผู้ดูแลร้านบอกว่า หลายปีมานี้ดูเหมือนสถานการณ์ของจวนสกุลเหลียงจะไม่ค่อยดี”

หลี่ซือผงกศีรษะ “แม้จะได้ยินเรื่องนี้มาบ้างเหมือนกัน ว่ากันว่าหลังจากที่เรือของสกุลเหลียงจมลงเพราะคลื่นยักษ์กลางทะเลในปีซุนคังที่ห้า ต้องชดใช้เงินเป็นจำนวนไม่น้อย จนถึงตอนนี้คิดว่าสถานการณ์ก็ยังไม่ดีขึ้น”

เลิ่นมุซิงเคยได้ยินได้ฟังเรื่องนี้มาเช่นเดียวกัน ช่วงที่ย่องเต๋ทรวงบุกเบิกทะเลใหม่ ๆ มีขุนนางผู้ทรงความรู้ในราชสำนักจำนวนหนึ่งมองเห็น

โอกาสทำการค้า หลายคนจึงคิดหาวิธีเริ่มการเดินทางทางเรือ สมัยนั้นสกุลเลี่ยนเองก็สนใจ แต่เพราะประการแรก เงินในสมัยนั้นตำแหน่งหน้าที่ยังไม่สูงนัก ประการสอง ไม่มีเงินทุน คนหลายตระกูลที่ได้กินปูก่อนย่อมสามารถทำเงินได้อย่างมหาศาล

คิดไม่ถึงว่าในฤดูใบไม้ร่วงของปีนั้นสิ่งที่ทำให้เกิดคลื่นยักษ์กลางทะเลขึ้นอย่างกะทันหันกินเวลายาวนานถึงยี่สิบกว่าวัน ทำให้เรือหลายลำจมลงใต้ทะเล ช่วงนั้นมีคนผูกคอตายเพราะเรื่องนี้ และสกุลเลี่ยนก็ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์นี้ด้วยเช่นกัน

“ดูเหมือนว่าจะมีคนจงใจบอกเรื่องนี้ให้พวกเรารู้” เลี่ยนมู่ซิงพูดเสียงเข้ม “ต้องใช้ซูหยินผู้เฒ่าแน่ๆ...หากนางไม่พยักหน้า ต่อให้สกุลเลี่ยนอยากเกี่ยวข้องกับพวกเรา ก็ไม่มีทางทำสำเร็จ...และไม่มีทางเป็นเผิงซือเช่นกัน เพราะถ้านางไม่เห็นด้วย อย่างมากก็ทำได้แค่ตอบรับในที่แจ้ง ชัดขึ้นในที่ลับ...เลี่ยนโยวซูยู่ยังเป็นไปได้เพราะนางไม่สามารถพูดสิ่งใดได้ คุณชายรองกับสะใภ้รอง...ก็ดูเหมือนจะไม่ใช่มนุษย์ที่ชอบข้องแวะกับเรื่องใด...” พูดพลางซ่อนตาขึ้นมองหลี่ซือ

หลี่ซือยิ้มน้อยๆ “หวังเวินซูยู่”

เลี่ยนมู่ซิงผงกศีรษะ “มีแต่นางเท่านั้น”

เลี่ยนมู่ซิงเล่าเรื่องตอนที่ตนไปเป็นแขกที่จวนสกุลเลี่ยนวันนั้นรอบหนึ่ง “ถึงขนาดว่าของที่ซูหยินผู้เฒ่าพูดถึงนางก็ล้วนมอบให้ แสดงว่าจำเป็นต้องเป็นคนที่มืลทธิมีเสียงอยู่ในจวนสกุลเลี่ยน การจะสั่งสาวใช้ข้างกายซูหยินผู้เฒ่าให้ทำงานเล็กน้อยย่อมไม่ใช่เรื่องยาก”

“พวกเจ้าสองคนมีสถานะทัดเทียมกัน” หลี่ซือเห็นด้วย “หากเป็นที่สะใภ้รองสะใภ้ย่อมต้องถูกคนนำไปเปรียบเทียบกับนิกเทียบเคียงกันเองได้โดยง่าย แม้เห็นว่าสกุลเลี่ยนจะต้องให้ความสำคัญเรื่องการเกี่ยวข้องกับเราอย่างมาก หากไม่หวังเวินซูยู่คงไม่จริงจางถึงเพียงนี้”

มิน่า ผู้คนถึงว่ากันว่าตระกูลใหญ่ซับซ้อน ขนาดยังไม่รู้ว่าเรื่องแต่งงานนี้จะสำเร็จหรือไม่ก็เริ่มขัดขวางกันแล้ว...เส้นมู่ซิงรู้สึกรำคาญใจเล็กน้อย แต่ไม่ต้องการคุยเรื่องนี้กับหลี่ชื้อมากจึงเปลี่ยนเรื่อง “เมื่อครูหลัวฮูหยินมาคุยเรื่องอะไรหรือเจ้าคะ”

หลี่ชื้อย่นหัวคิ้ว “คุยเรื่องแต่งงานของเจ้า”

“กับสกุลเหลียงหรือ”

“ไม่ใช่” หัวคิ้วของหลี่ชื้อขมวดเข้าหากันมากขึ้น “นางมาเป็นแม่สื่อให้บุตรชายคนที่สี่ของผู้บัญชาการทหารราชวงศ์รัชหลี่เหิง”

เส้นมู่ซิงงงัน

หลี่ชื้อแค้น “เฮอะ” เสียงเย็นคำหนึ่ง “สกุลหลี่ไม่ได้อยู่ในตัวเลือกที่แม่จะเลือก ยิ่งเป็นบุตรชายคนที่สี่ที่ได้ชื่อว่าเป็น ‘เจ้าที่ม’ มาตั้งแต่เด็ก เรื่องต๋อยดีถือว่าเป็นมื่อดี แต่ถ้าให้เขาเขียนบทความ เกรงว่าคงเขียนได้แค่ตัวเดียวก็ล้ม เขียนตัวที่สองไม่ออก...”

แต่เส้นมู่ซิงกลับนึกไปถึงฮูหยินของหลัวจิ้นที่มีอีกสถานะหนึ่ง กับเรื่องที่เส้นเงินเสนอให้ฮ่องเต้กำจัดเงินอันอ่อง...บางทีเรื่องแต่งงานของนางอาจไม่ใช่เรื่องง่ายตายอย่างที่คุณคิด

เริ่มคิดจากเรื่องนี้ อันดับแรกคือเส้นเงินเสนอแผนการ จากนั้นเรื่องของนางก็กลายเป็นที่สนใจ สกุลได้เดินทางเป็นพันธมิตรมาหาสกุลเหลียงให้แม่สื่อมาเจรจา เวลานี้ยังมีสกุลหลี่อีก เป็นห่วงซ้อนห่วง เรื่องซ้อนเรื่อง...เหมือนมีมือที่มองไม่เห็นบีบให้พวกนางต้องยอมจำนน...

เส้นมู่ซิงอดขบเม้มริมฝีปากไม่ได้ “ทางสกุลเหลียงมีท่าทีอะไรหรือไม่”

หลี่ชื้อไม่ตอบ เพียงมองถ้วยชาในมือหนึ่ง

นับตั้งแต่ที่หลี่ชื้อให้สติเส้นมู่ซิง นางก็ไขว่ไขว่ใจในตัวมารดาอย่างเต็มที่ รู้ว่าหลี่ชื้อกำลังขบคิดปัญหาจึงไม่กล้ารบกวน ได้แต่นั่ง

อยู่ข้างกาย ใช้กำปั้นหญิงงาม¹ทุบขาให้นางเบาๆ

ไม่รู้วาทูบอยู่นานแค่ไหน แต่มือของเส้นมูซิงเริ่มเมื่อยแล้ว จู่ๆ ด้านนอกพลันมีเสียงสาวใช้รื้อนย่ำร่ายงานเข้ามา “สะใภ้ใหญ่แห่งจวน เต๋อซิงโหวมาขอคารวะนายหญิงเจ้าค่ะ”

หลี่ซื่อดีใจมาก ลูกชิ้นนั่งตัวตรงทันทีแล้วบอกว่า “รีบเชิญเข้ามา”

เส้นมูซิงถอนหายใจเฮือก หลบไปที่ห้องปีกตะวันตกอีกครั้ง

คราวนี้ไม่ได้มีความครึกครื้นเหมือนตอนที่สุหยินของหลี่จิ้นมาหวังซื้อสะใภ้ใหญ่แห่งจวนเต๋อซิงโหวพูดคุยกับหลี่ซื่อได้สองสามประโยค ก็ให้คนข้างกายถอยออกไป ทั้งคู่ซบซิบกันอยู่ที่ห้องปีกตะวันตกพักใหญ่ สุดท้ายหลี่ซื่อก็เดินไปส่งหวังซื้อที่ประตูกลางด้วยตัวเอง

คอยจนหลี่ซื่อกลับมา เห็นได้ชัดว่านางสดชื่นขึ้นไม่น้อย ซ้ายยังเรียกหาวังมามา “หากนายท่านกลับมาแล้วให้เขาไปหาข้าด้วย”

วังมารับคำแล้วเดินจากไป

กินมื้อเย็นเสร็จ เส้นมูซิงถูกหลี่ซื่อไล่กลับเรือนอันหยวนแต่หัววัน พอเส้นเงินกลับมา สองสามีภรรยาก็ไล่คนออกไปเพื่อพูดคุยกันเป็นการส่วนตัว

เส้นมูซิงรู้ว่าหลี่ซื่อกำลังหารือกับเส้นเงินเรื่องการแต่งงานของตน คนอื่นๆ ในเรือนอันหยวนก็ตื่นเต้นกันมาก เนื่องจากอนาคตของเส้นมูซิงเกี่ยวข้องกับพวกนางอย่างจริงจัง

อิงเฟินส่งหนังสือกับเยวี่ก๊วยไปสืบข่าว สาวใช้รื้อนย่ำสองคนจึงเอาหูไปแนบผนังข้างประตูอย่างเปิดเผย ทำเอาคนของเรือนเจาซีเห็นแล้วต้องยี้มำ

“นายหญิงเสนอให้คุณหนูแต่งไปจวนสกุลเหลียงเจ้าค่ะ”

¹ ก่อนหน้าหรือไม้ขนาดเล็กที่ใช้ทุบขาหรือหลังของผู้สูงอายุแก่ปวดเมื่อย

“นายท่านไม่เห็นด้วย บอกว่าจะเกี่ยวข้องเป็นญาติกับหวังเซ่งอวี่นได้อย่างไร”

“นายหญิงบอกว่า วีรบุรุษมักมีความคิดอ่านคล้ายคลึงกัน”

“นายท่านไม่พูด นายหญิงกำลังเกลี้ยกล่อมอยู่เจ้าคะ”

“นายหญิงบอกว่าพรุ่งนี้จะไปเยี่ยมหลัวฮูหยินที่จวนสกุลหลัว บอกอีกว่าในเมื่อวันนี้หักหน้านางไปแล้ว พรุ่งนี้ย่อมต้องไปขอให้นางมาเป็นแม่สื่อของบ้านเรา เพื่อไม่ให้เกิดรอยร้าวฉานกับหลัวฮูหยินเจ้าคะ”

...

สาวใช้ตัวน้อยสองคนวิ่งกลับไปกลับมาเหมือนผีเสื้อโบยบินผ่านทุ่งบุปผา

พวกสาวใช้ในเรื่องอันหยวนเมื่อได้ยินลั่นขึ้นชมยินดี

“คุณหนูแต่งไปจวนสกุลเหลียงก็ดี คุณหนูร้องเหลียงขึ้นชอບคุณหนูของเรามาก มีน้องสามีช่วยพูดกับแม่สามี เรื่องระหว่างแม่สามีกับลูกสะใภ้ยอมง่ายตายขึ้นมาก”

“คุณชายเหลียงเป็นคนอ่อนโยนอัธยาศัยดี มีท่านเชยเซ่นนี้พวกเรา ก็สบายใจได้”

อิงเฟินดูพวกสาวใช้รุ่นเยาว์ “เห็นคุณหนูเป็นคนใจอ่อนจึงพูดจาไร้ระเบียบธรรมดาเนียม นับจากวันนี้เป็นต้นไป พวกเจ้าทุกคนต้องตั้งใจศึกษากฎระเบียบ เพื่อไม่ให้ถูกพี่สะใภ้หัวเราะเยาะตามคุณหนูไปจวนสกุลเหลียง”

พวกสาวใช้รุ่นเยาว์ตัวลั่นขึ้นมาทันที

ถ้าเป็นเวลาปกติเลินมู่ซึ่งคงช่วยขวางเอาไว้บ้าง แต่นึกถึงถ้อยคำที่หลัวฮูเตียนสวดติดนเมื่อสองสามวันก่อนก็คิดว่า ถ้าต้องหันมามากับสกุลเหลียงจริง ๆ คนในเรื่องของตนย่อมต้องอยู่ในกฎระเบียบเพื่อไม่ให้ตอนที่นางพาไป แทนที่จะเป็นตัวช่วยกลับกลายเป็นตัวปัญหา

อิงเฟินเห็นเส้นมูซึ่งนั่งเยียบผิดปกติก็ทำให้นางมันใจยิ่งขึ้น

เช้าวันรุ่งขึ้น อิงเฟินไปหาวังมา มา เดินตามกันนางอยู่กว่าครึ่งค่อนวันกว่าจะได้กลับไปที่เรือนอันหยวน

“รีบไปขอวิชาจากวังมาถึงเพียงนี้เชียว” หมิงเสี่ยเย้านาง “มามาผู้ดูแลในเรือนหลังนี้สงวนไว้เพื่อจูจี หรือเจ้าอยากสอดเท้าเข้าไปด้วย”

อิงเฟินเลิกคิ้ว “ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วจะทำไม่อีกหนอยพอดคุณหนูแต่งงาน พวกเราจะต้องติดตามไป เงินที่ได้รับเป็นของสกุลเส้นหากคุณหนูอยากตั้งมามาผู้ดูแลหลาย ๆ คนก็ได้ หรือผู้ใดจะกล้าบอกว่าไม่”

“หากท่านขยไม่อนุญาตแล้ว” หมิงเสี่ยปิดปากหัวเราะ

“ต่อให้ท่านขยไม่อนุญาตแล้วจะทำไม่อิงเฟินไม่ยอมคล้อยตามข้าพ้แต่คุณหนูกับท่านขยในอนาคต...ส่วนคนอื่นล้วนไม่เกี่ยวกับข้า”

หมิงเสี่ยหัวเราะฮาๆ “คุณหนู คุณหนู ท่านรีบมาเถิดเจ้าคะอิงเฟินบอกว่าภายในแม่แต่ท่านขย นางก็จะไม่เชื่อฟัง”

หลี่มามาที่เพิ่งก้าวเท้าเข้ามาในเรือนยืมแล้วกล่าวว่า “แม่นางทั้งหลาย จะพูดอะไรก็ให้สำรวมหนอย คุณหนูของเราจะได้ไม่ถูกผู้อื่นตำหนิว่าไม่รู้จักรกฏระเบียบ”

เดิมที่อิงเฟินยังคิดจะต่อปากต่อคำกับหมิงเสี่ยอีกหลายประโยค แต่พอเห็นหลี่มามา นางก็กลืนถ้อยคำเหล่านั้นลงไปอย่างรวดเร็ว พูดยืมๆ ว่า “มามาต้องทำงานอยู่ที่เรือนเชียงผู้่งทุกวัน เหตุใดจึงมีเวลาว่างมาที่เรือนพวกเราได้”

หลี่มามายืมแล้วพูดว่า “คุณหนูสืบบอกว่าอยากกินปลาเงินตากแห้งข้าจึงฉวยโอกาสตอนไปห้องครัวแวะมาดูคุณหนู”

เวลานั้นนางถูกหลี่ซื้อการบไว้ถึงขั้นต้องปั้นหน้ายืมประจบแม่ครัว

ในห้องครัวแล้ว ย่อมต้องฉวยโอกาสมาหาเล่นมุขิงตามประสาคนไร้เรื่อง ร้อนใจไม่ถ่อไปวัด²

หมิงเสียดกน้ำชาให้หลี่มามาด้วยตัวเอง จากนั้นจึงถอยออกไป พร้อมกับบ๊องเฟิน

หลี่มามานั่งบ่นอยู่ที่หน้าเตียงเตาของเล่นมุขิง “...ส่งของอะไร ไปเป็นต้องหาเรื่องตึงอยู่ครึ่งค่อนวัน พอหันไปอีกทีคนก็หาย ทำเอา พวกสาวใช้กับสาวใช้อาวุโสกลายเป็นไก่บินสุนัขจรดัดได้ทุกวัน ช้ายัง มาใส่อารมณ์กับพวกเรา...คุณหนูเจ้าคะ บ่าวลำบากเหลือเกิน” พุดพลาง ใช้แขนเสื้อเช็ดที่หางตา

เล่นมุขิงยิ้มน้อยๆ “มาทอดทนอีกหน่อยเถอะ หลังวันที่สิบห้า เราจะส่งนางกลับไท่ซาง คำณวกรรมทั้งหมดไม่เกินอีกสองเดือน”

หลี่มามาผงกศีรษะ “นายหญิงมอบหมายงานให้ บ่าวย่อมต้อง ตั้งใจทำอย่างเต็มที่เจ้าคะ”

นางยังพรั่นพุดถึงความภักดีอยู่อีกพักใหญ่ ในขณะที่เล่นมุขิงใช้ ความสงบสยบความเคลื่อนไหว

หลี่มามาเห็นว่าตนออกมาได้นานพอสมควร ไม่สามารถยืดขาด ได้อีก จึงรีบบอกความประสงค์ของตน “...หากคุณหนูพอจะต้องตา บ่าวบ้าง ก็ให้บ่าวได้มาเป็นบ่าวรับใช้ตักน้ำกวาดพื้นที่เรือนของคุณหนู ด้วยเถิดเจ้าคะ”

ได้จังหวะถึงเพียงนี้เสีย ทางนี้เพิ่งจะตกลงใจหมั่นหมายกับ สกุลเหลียง หลี่มามาก็เข้าประตูมา

ดูท่าขึงยี่งแกยี่งเผ็ดจริง ต่อให้นางสูญเสียความโปรดปรานจาก หลี่ซือ แต่การที่ได้ติดตามหลี่ซือเป็นเวลานานหลายปีทำให้มีความสามารถ

² เป็นสำนวน หมายถึง หากไม่มีเรื่องเดือดร้อนก็จะไม่มาหา

ในการจัดการคนและสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างดี ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่พวกสาวใช้รุ่นเยาว์อย่างจูลีและอิงเฟินจะสามารถเทียบเคียงด้วยได้

เลิ่นมู่ซิงใจเต้นเล็กน้อย แต่สีหน้ายังคงนิ่งสนิท พุดยิ้มๆ ว่า “มามาล้อเล่นแล้ว ไม่ว่าจะทำอย่างไร ท่านก็เคยเป็นคนของท่านแม่ จะให้ลดตัวมาเป็นมามาใช้แรงงานในเรือนของข้าได้อย่างไร”

หลี่มามาถึงมือเลิ่นมู่ซิงไว้ไม่ยอมปล่อย วอนขอให้นางช่วยพูดคำดีๆ กับหลี่ซือลักสองสามประโยคเพื่อที่นางจะได้ถูกรับตัวกลับเรือน บอกว่า “ไม่อยากรับใช้เลิ่นเยว่หรงอีก

เมื่อจับประเด็นได้ เลิ่นมู่ซิงก็กล่าวยิ้มๆ “มามาเป็นคนเก่าแก่ในเรือน หากท่านทำงานที่ท่านแม่มอบหมายให้ได้ไม่ดี ข้าจะเอาสิ่งใดไปอ้างเพื่อขอรับท่านมาที่เรือนข้า”

หลี่มามาได้รับคำตอบก็ดีใจเป็นอย่างยิ่ง สัญญาแล้วสัญญาอีกว่า ตนจะต้องดูแลเลิ่นเยว่หรงเป็นอย่างดี

เช้าวันรุ่งขึ้น เลิ่นมู่ซิงฉวยโอกาสตอนไปคารวะหลี่ซือพูดเรื่องของหลี่มามา หลี่ซือยิ้มและพูดว่า “เดิมทีก็เตรียมเก็บนางไว้ให้เจ้าใช้งาน หากไม่แม่คงไล่นางไปนานแล้ว”

เลิ่นมู่ซิงยิ้มเจื่อน นึกได้ว่าหลี่มามาอยู่ข้างกายหลี่ซือมานานหลายปี แต่ตามปกติตัวนางไม่ค่อยได้ใส่ใจเรื่องคนเหล่านี้มากนัก จึงขอคำแนะนำจากหลี่ซือเรื่องความประพฤติของหลี่มามา

ความคิดเห็นที่หลี่ซือมีต่อหลี่มามาอยู่ในระดับที่พอใช้ได้ “...เดิมทีนางก็พูดหรือกระทำการด้วยความระมัดระวังมาตลอด แต่ช่วงหลายปีมานี้ นางเห็นแม่พึ่งพานางมากขึ้นเรื่อยๆ จึงมองไม่เห็นฝุ่นผงไปชั่วขณะ หากไม่มีหรือจะกลับไปเที่ยวชมงานวัดเป็นการส่วนตัว ในเมื่อนางอยากได้เช่นนั้น เจ้าคิดเห็นอย่างไร”

“สามีของหลี่มามาตายไปนานแล้ว ไม่มีทั้งลูกชายและลูกสาว”
 เลื่อนมู่ซิงขบคิด “ข้าคิดว่านางน่าจะเป็นห่วงเรื่องความเป็นอยู่ยามชรา
 มากที่สุด...เราสามารถยกเรื่องนี้มาเป็นข้ออ้างให้นางทำงานให้ข้าได้หรือไม่”

“หยกไม่เจียรไนไม่มีคุณค่าจริง ๆ” หลี่ซื่ออี้มกว้าง “ในที่สุดเจ้า
 ก็เริ่มฉายประกายบ้างแล้ว”

เลื่อนมู่ซิงยิ้มเจื่อนอีกครั้ง

หลังกินอาหารเช้าเสร็จ หลี่ซื่อไปที่จวนสกุลหลิว ในขณะที่เลื่อนมู่ซิง
 กับพวกสาวใช้รุ่นเยาว์ยังคงวนกับการจัดการสินเดิมของจูจี คอยจนถึง
 วันก่อนส่งสินเดิมเจ้าสาวหนึ่งวันค่อยเชิญนายหญิงสุสมบุญ³ มาช่วยบรรจ
 ลงหีบมัดด้วยเชือกแดงเป็นอันใช้ได้

ตอนที่พวกสาวใช้รุ่นเยาว์จุปากชื่นชมเสื้ออ่าวผ่าอกลายร้อยปักสี
 ลู่งสา⁴สีแดงสดของจูจี เลื่อนมู่ซิงปล้นตอกอยู่ในแว้งค์

เพราะตอนที่นางทำเสื้ออ่าวให้จูจี หญิงสาวได้สั่งทำเสื้อ
 แบบเดียวกันให้แก่บุตรสาวของนางเอนด้วย ตอนแรกวางแผนว่าจะไป
 เยี่ยมเยียนเชียวซ่าตอนนำเสื้อไปให้ และบอกสิ่งที่ควรบอกกับเขา...
 ทว่าบัดนี้เมื่อสถานการณ์กลายเป็นเช่นนี้ นางยอมไม่จำเป็นต้องไปอีก
 จึงอดถอนหายใจเบา ๆ ออกมาได้

จะว่าไปก็ไม่น่าแปลกใจเลยที่เชียวซ่าจะโกรธ หากพูดกันด้วยใจ
 เป็นธรรม ตอนอยู่ที่อารามเย่าหวัง ตัวนางตั้งใจใช้ประโยชน์จาก

³ การประกอบพิธีแต่งงานในสมัยก่อนมักจะเชิญผู้ดูแลพิธีการมาเป็นการเฉพาะ
 เรียกว่า เฉียนฝูไท่ไท่ ซึ่งเป็นผู้มีลักษณะใบหน้ายิ้มแย้ม รูปร่างอ้วนท้วน เป็นผู้หญิงที่มี
 ครอบครัวยุคสมัย มีลูกหลานเต็มบ้าน เป็นการช่วยเพิ่มบรรยากาศของงานมงคลให้สมบุญ
 มากยิ่งขึ้น

⁴ เป็นภาพนกหลายร้อยชนิดแสดงความเคารพพญานกซึ่งก็คือ ‘เฟิงหวง’ หรือหงส์
 สื่อความหมายถึงความโชคดี ความเป็นมงคล

ความหุนหันพลันแล่นของชายหนุ่มมาช่วยให้ตนพ้นภัยจริง ๆ...ต่อมาเมื่อพบกันอีกครั้งในสวนดอกไม้ เป็นเพราะรู้สึกสนใจที่ได้เห็นชายหนุ่มจอมหยิ่งผยองแสดงอุปนิสัยและความรู้สึกที่แท้จริงออกมา จึงทำให้นางไม่ได้อธิบายความจริงให้เขาฟังในทันที...

หาไม่เชียวซ้ำจะรู้สึกเหมือนถูกผู้อื่นทำร้ายกับเป็นคนโง่ได้อย่างไร...

ทันทีที่ความคิดนี้แวบผ่านเข้ามาทำให้นางนึกอยากพบกับเชียวซ่าเวลานี้การขอโทษอย่างจริงใจของตนอาจยังไม่ได้รับการให้อภัยจากเขา ต้องคอยให้เขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่อย่างแท้จริงจนมองเห็นปัญหาแล้วย้อนกลับมามองเรื่องนี้อีกครั้ง ชายหนุ่มน่าจะพอทำความเข้าใจได้

อิงเพินที่อยู่ด้านข้างเห็นสีหน้าสลดของเลิ่นมู่ซิงก็เข้าใจว่าคุณหนูนึกถึงการตายของฉางเอนจึงพูดเสียงเบา “หากคุณหนูไม่สะดวก บ่าวช่วยนำไปส่งให้ได้เหมือนกันนะเจ้าคะ”

“อ้อ” เลิ่นมู่ซิงได้สติ ผินยิ้มสดใสออกมา “เราไปด้วยกันดีกว่าตอนที่อาจารย์ฉางจากไป ข้าไม่ได้ไปจุดธูปไหว้เขา ช่วงปีใหม่นี้ยังไม่สามารถไปได้ ข้าจะได้ถือโอกาสนี้ไปยึดเส้นยึดสาย เยี่ยมเด็ก ๆ และพูดคุยกับลิ่วเหนียงด้วย”

หลี่ซื่อไปที่จวนสกุลหลิว ว่ากันว่าแค้นางแจ้งจุดประสงค์ในการมาเป็นนัย ๆ สุหยินของหลิวจิ้นผู้นั้นก็ตอบรับอย่างเต็มใจยิ่ง ซ้ำยังเสนอตัวนำดวงชะตาแปดอักษรของเลิ่นมู่ซิงกับเหลียงจี้หมิ่นไปให้หัวหน้าสำนักหอดูดาวหลวงที่สำนักหอดูดาวหลวงช่วยผูกดวงให้

ด้วยเหตุนี้ตอนที่หลี่ซื่อกลับมาจึงอารมณ์ดีมาก

เลิ่นมู่ซิงอึ้ง ง่ายตายปานนี้เชียว หรือเป็นเพราะขอเพียงบรรลุเป้าหมายนั้นได้ ไม่ว่านางจะแต่งงานกับผู้ใดล้วนเหมือนกันใช่หรือไม่

เลิ่นมู่ซิงค่อนข้างว้าวุ่นใจ แต่ไม่อยากให้หลี่ซื่อมองออก นางจึงยิ้ม

และบอกเรื่องที่จะไปเยี่ยมเรือนสกุลฉาง

หลี่ซื่อหย่นหัวคิ้ว “เจ้าติดต่อกับคนเช่นนั้นให้น้อยลงจะดีกว่า”

“ต่อไปคงไม่มีโอกาสได้ไปอีก” จนแล้วจนรอด เลิ่นมู่ซิงก็ไม่ได้บอก เรื่องการตายของฉางเอนให้หลี่ซื่อรู้ “ข้าแค่อยากไปดูเท่านั้น”

หลี่ซื่อเจียบไปครู่หนึ่ง สุดท้ายจึงตอบรับคำขอของเลิ่นมู่ซิง

ผู้ที่มาพาเลิ่นมู่ซิงไปที่เรือนสกุลฉางคือองค์กรหนึ่งที่น่าสนใจกับ ฉางเอน

เรือนสกุลฉางตั้งอยู่ในตรอกกานจิงเอ๋อร์ ถนนเจิ้งหยาง ถนนสายหลักนอกตัวเมือง ละแวกนั้นมีแต่เรือนที่มีกำแพงเตี้ยๆ ทว่าลานหน้าประตูเรือนของคนส่วนใหญ่ได้รับการปิดกวดจนสะอาด หน้าเรือนสกุลฉางมีต้นหวายสูงใหญ่สองต้น ข้างต้นไม้คือประตูบานเล็กทาสีดำที่เริ่มกะดากะต่างแล้วสองบาน

ลู่ลิวเหนียงมาเปิดประตู นางประหลาดใจมากที่เห็นเลิ่นมู่ซิง และยืนนิ่งอยู่ตรงประตูโดยไม่มีที่ท่าว่าจะให้เข้าไปด้านใน “ในเรือนคับแคบ หากคุณหนูมีธุระอะไรสามารถสั่งมาได้เลย”

ท่าทางของนางทำให้เลิ่นมู่ซิงพลันฉงใจคิด หรือว่า ในสายตาของ

⁵ หน่วยงานที่อยู่ภายใต้กรมพิธีการ มีหน้าที่สังเกตตำแหน่งปรากฏของวัตถุบนท้องฟ้า ทำปฏิทิน ปุ่มดาราศาสตร์ที่คำนวณปรากฏการณ์ท้องฟ้าล่วงหน้า แผนที่ดาว แล้วส่งบันทึกการสังเกตการณ์และเอกสารทางดาราศาสตร์ให้แก่ราชสำนัก ตามความเชื่อปรากฏการณ์ท้องฟ้าสัมพันธ์กับเหตุการณ์ต่างๆ บนโลก และท้องฟ้าเบื้องบนมีฐานะเป็น ‘สวรรค์’ องค์จักรพรรดิมีฐานะเป็น ‘โอรสสวรรค์’ ได้รับอาณัติจากสวรรค์ให้มาปกครองแผ่นดิน ดังนั้นจึงต้องแสดงให้เห็นว่ามีความเกี่ยวข้องกับสวรรค์ และรักษาไว้ซึ่งอาณัติสวรรค์ ผ่านการทำนายปรากฏการณ์ท้องฟ้าได้อย่างแม่นยำ

⁶ ต้นอาคาเซียญี่ปุ่นหรือต้นเจดีย์ญี่ปุ่น หรือเรียกง่าย ๆ ว่าต้นโซโฟรา ชื่อวิทยาศาสตร์คือ *Styphnolobium japonicum* เป็นต้นไม้ใหญ่ในสกุล *Sophora* มีถิ่นกำเนิดในประเทศจีน

ลู่อิวเหนียงนั้น มองเห็นสกุลเส้นเป็นฆาตรกรที่สังหารนางเอนไปเสียแล้ว และการที่นางเหียวไปเหียวมาหาอีกฝ่ายบ่อยๆ ไม่เพียงไม่ได้เป็นการปลอบประโลมหญิงผู้นี้ แต่กลับเป็นการตอกย้ำว่านางเอนตายอย่างไร

ทันใดนั้นเส้นมู่ซิงรู้สึกเสียใจในการมาครั้งนี้อย่างมาก นางหยิบชุดนวมสำหรับเด็กสองชุดออกมาอย่างประดักประเดิด “ใกล้จะปีใหม่แล้ว ข้าจึงนำมาให้เด็กทั้งสองคน...”

ลู่อิวเหนียงรับท่อนผ้าไปด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ เสียงกระดัง “ขอบคุณมาก”

อิงเฟินเห็นแล้วมีน้ำโจนแทบจะไปผลักประตู “คุณหนูของเรา ตั้งใจมาเยี่ยมเจ้า เจ้าควรคารวะน้ำชาสักถ้วยสิ”

เส้นมู่ซิงรับปรามนาง “สายแล้ว พวกเรากลับกันเถอะ”

ทันทีที่นางพูดจบ พลันมีเสียงบุรุษวัยกลางคนผู้หนึ่งดังมาจากด้านหลังประตู “ลู่อิวเหนียง ผู้ใดหรือ”

เส้นมู่ซิงชะงัก บุรุษร่างเตี้ยม่อต้อคนหนึ่งเดินออกมา เขาอายุราวสี่สิบ ใบหน้าเป็นสีม่วงอมแดง ท่าทางซื่อๆ สวมเสื้อคลุมผ้าไหมลู่ตัวยาว สีเขียวขุ่นนาง ให้ความรู้สึกหวั่นๆ ทุ้มๆ มั่งคั่ง⁷

เส้นมู่ซิงพินิจดูมือของเขาเงียบๆ มือเหลืองซีดหยาบกระด้าง ตรงง่ามนิ้วโป้งกับนิ้วชี้มีรอยแตก มองผาดเดียวก็รู้ว่าเป็นคนที่ใช้แรงงานหนักมาอย่างยาวนาน

อิงเฟินตกใจจนถอยหลังไปสี่ห้าก้าว มองหน้าลู่อิวเหนียงและชายผู้นั้นอย่างตื่นตระหนก

ชายผู้นั้นเห็นอิงเฟินจึงตนก็ถลึงตาใส่ นาง ดวงตาคู่เล็กฉายแวววาววับ

⁷ เป็นสำนวน หมายถึง ไม่เข้ากัน ไม่กลมกลืนกัน ดูปนเปกันจนหมดความงาม

เล่นมุขชิงก้าวออกไปตึงอิงเฟินมาไว้ที่ด้านหลังของตนอย่าง
ระแວดระวัง

“ไม่มีอะไรๆ” ลูลิวเหนียงหันหน้าไป “คุณหนูของจวนอดีตนายจ้าง
พี่นางมาเยี่ยมเด็กๆ”

เขาได้ยินดังนั้น แวตาวาวว็บก็หายไปทันที แล้วสอดมือเข้า
ในแขนเสื้อ ถามลูลิวเหนียงแบบซื่อๆ “จะเข้าไปนั่งข้างในหรือไม่”

“ไม่จำเป็น” ลูลิวเหนียงปฏิเสธเด็ดขาด

ชายผู้นั้นค่อมตัวเล็กน้อย เขาส่งยิ้มให้พวกนางแล้วพูดด้วยเสียง
ที่เป็นมิตร “ลิวเหนียงอารมณ์ไม่ดี พวกท่านอย่าถือสาางเลยนะขอรับ”

“เจ้า...เจ้า...พวกเจ้า...” อิงเฟินพูดเสียงตะกุกตะกัก

เล่นมุขชิงดึงตัวอิงเฟิน “เช่นนั้นพวกเราไปก่อน ต่อไปถ้ามีโอกาส
จะมาเยี่ยมใหม่”

ลูลิวเหนียงผงกศีรษะด้วยสีหน้าเฉยชา

เล่นมุขชิงลากตัวอิงเฟินขึ้นรถ “ไปสะพานสี่อ่าว”

สารีรับคำสั่งแล้วพาตแล้

อิงเฟินเกาะหน้าต่างมองออกไปด้านนอก “คุณหนู ท่านว่าชายผู้นั้น
เป็นใคร เขาช่วยลิวเหนียงปิดประตูด้วย”

เล่นมุขชิงดึงตัวอิงเฟินไว้ “เจ้าจะยุ่งวุ่นวายอะไรขนาดนั้น”

รถม้าวิ่งไปตามถนนแจ้งหยาง ขึ้นไปบนสะพานสี่อ่าว สาวใช้อาวุโสที่นั่ง
อยู่ข้างเพลาารถยืนหน้าเข้ามาหา “คุณหนูจะไปเรือนจื่อเถิงหรือไม่เจ้าคะ”

เล่นมุขชิงลงเอยอยู่พักหนึ่ง เนื่องจากเชื่อว่าอาจไม่ยากพบนาง...
บางครั้งวิธีการสมานบาดแผลคือการเค้นหนองออกมา หรือบางครั้งก็ต้อง
ปล่อยให้สมานแผลไปเอง

อิงเฟินกับสาวใช้อาวุโสต่างทำตาโตคอยให้นางตัดสินใจ จนกระทั่ง

รถม้าลงจากสะพานลือฮว่าและกำลังเคลื่อนตัวต่อไป

เส้นมู่ซิงเอ่ยเสียงหนักแน่น “ไม่ พวกเราจะไม่ไปเรือนจื่อเถิง แต่จะไปตรอกบัวชู”

สาวใช้อาวุโสชะงัก แต่ยังคงหดศีระกะลับไปอย่างเชื่องช้า

อิงเฟินมองเส้นมู่ซิงด้วยสีหน้าแปลกใจ แต่ไม่พูดอะไร

คอยจนรถม้าวิ่งเข้าไปในตรอกบัวชูแล้ว เส้นมู่ซิงก็สั่งอิงเฟิน “เจ้านับไปให้หยุดที่เรือนหลังที่เจ็ด”

อิงเฟินรับคำ เลิกม่านรถม้าขึ้นเพื่อนับไปเรื่อย ๆ จนถึงเรือนหลังที่เจ็ดก็สั่งให้รถม้าหยุด

สาวใช้อาวุโสที่ติดตามมารายงานว่า “คุณหนูเจ้าคะ ให้มอบเทียบนามของนายท่านหรือไม่เจ้าคะ”

แต่เส้นมู่ซิงกลับบอกอิงเฟิน “เจ้าไปเคาะประตู”

อิงเฟินรับคำ ลงจากรถไปเคาะประตู

เส้นมู่ซิงเลิกผ้าม่านรถม้าเพื่อมองออกไปที่ประตูหรือ^๘ท่าสี่ตำบลหนึ่ง ชายขวามือกลองคิลาตั้งอยู่ข้างละหนึ่งใบ เหนือกรอบประตูมีป้ายโลหะสีดำแกะสลักเป็นตัวอักษรข่อยชูสีเงินว่า “เรือนสกุลเซียว”

คนที่มาเปิดประตูเป็นบ่าวรับใช้อายุสิบห้าสิบหกปีคนหนึ่ง เมื่อเห็นเส้นมู่ซิงกับผู้ติดตาม สีหน้าก็เต็มไปด้วยความประหลาดใจอย่างยิ่ง “แม่นางมาหาผู้ใดหรือ”

อิงเฟินยิ้มแล้วพูดว่า “รบกวนพี่ชายช่วยเข้าไปแจ้งว่า คนสกุลเส้นแห่งตรอกขุนชู ถนนหมิงลือ มาขอคารวะ”

^๘ ประตูบ้านขนาดปานกลางอยู่ตรงกลางกำแพงโดยมีชายคาหน้าบ้านและเสาประกอบ เหนือประตูจะมีหมุดสองตัวแกะสลักอักษรคำว่าทงกับอ้อ คล้ายกับว่าทุกครั้งที่เดินผ่านเข้าออกประตูจะได้รับคำอวยพรว่า ‘สมปรารถนา’ ซึ่งรูปแบบประตูประเภทนี้จะไม่ทูลุหาวเท่ากับประตูบ้านรูปแบบอื่น

แม้ป้ามารับใช้คนนั้นจะเห็นว่าพวกนางไม่มีเทียบนาม พาหะ เป็นแค่รถม้าแบบเรียบๆ สีดำเคลือบเงาธรรมดา ทว่าผู้ติดตามแต่งกาย หูหระ ท่วงท่ากิริยาดังคนจากตระกูลผู้ดี เขาจึงไม่กล้าละเลย ได้แต่ยิ้ม แล้วพูดว่า “โปรดรอสักครู่” แล้วรีบเข้าไปแจ้งที่ด้านใน

ไม่นานนางเต๋อเป่าที่สวมเสื้อคลุมผ้าขนสัตว์ตัวยาวสีดอกดิงเซียง ก็พาชายหนุ่มอายุราวๆ ยี่สิบปี สวมชุดจีบผ้าไหมลู่สีเขียวนกแก้วคนหนึ่ง รีบเดินออกมา

เมื่อเขาไม่แสดงอาการประหลาดใจใด ๆ ที่เห็นอิงเฟิน ซ้ำยัง ประสานมือค้อมกายไปทางรถม้าอย่างนอบน้อม “ไม่ทราบว่าคุณหนูเส้น จะมาถึงไม่ได้เตรียมการต้อนรับ เสียมารยาทแล้ว” เขาพูดพลางหันไป ทាំងป้ามารับใช้ที่อยู่ข้างกาย “รีบเปิดประตูสิ”

เส้นมู่ซิงยิ้มผิ่ตื้นๆ ดูเหมือนว่าคนตระกูลเซียวทั้งหมดจะรู้เรื่องนี้ กันหมดแล้ว เซียวซาเย่เอ๋อหึงจ้องมองถึงปานนั้น ไม่รู้ว่าจะเผชิญหน้า กับสายตาดูยากหรือยากเห็น รวมถึงการคาดเดาและการซุบซิบของบริวาร ได้อย่างไร

ชายหนุ่มที่มากับนางเต๋อเป่าวิ่งกรูกันไปย่ำที่กั้นประตูออกเพื่อให้ รถม้าวิ่งเข้ามาได้อย่างราบรื่น สาวใช้อาวุโสผู้ติดตามรถหีบเอาม้านั่ง มาตั้ง อิงเฟินก้าวออกมาประคองเส้นมู่ซิงลงจากรถ

“คุณชายของพวกเจ้าอยู่เรือนหรือไม่” เส้นมู่ซิงเดินตามนางเต๋อเป่า เข้าประตูกลางพลางถาม

นางเต๋อเป่ายิ้ม “เมื่อวานคุณชายอ่านตำราจนสว่าง เพิ่งจะหลับไป ข้าให้เป่าเหลียงไปเชิญแล้วขอรับ”

อ่านตำราจนสว่างหรือคลอเคลียอยู่กับภูเสื้อแว่นจนสว่างกันแน่... เส้นมู่ซิงยิ้มน้อยๆ มุ่งหน้าไปยังเรือนหลัก

นางเต๋อเป่ารีบพูด “คุณหนูไปปรับน้ำชาที่ห้องปีกตะวันออกก่อน

ดีกว่า ที่นั่นเป็นห้องตำราของคุณชาย เจียบสงบกว่ามาก”

เลิ่นมู่ซิงไม่มองเขาแม้แต่แวบเดียว เอาแต่เดินตรงไปข้างหน้า
เนื่องจากหิมะเพิ่งตกเมื่อวาน บนกิ่งก้านของต้นหวยซู่ที่สูงเทียม
หลังคาเรือนภายในลานจึงยังมีเศษหิมะเกาะอยู่เป็นกองๆ ทันทีที่สายลม
พัดผ่าน หิมะเหล่านั้นจะร่วงกราวลงมาเหมือนเกสรดอกไม้ที่โปรยปราย
เลิ่นมู่ซิงเซิดหน้ายืดอกเดินผ่านลานไปอย่างมาดมั่น

ผางเต๋อเป่าปาดเหงื่อบนหน้าผาก เขาเดินตามไปพลางส่งสัญญาณมือ
ให้สาวใช้รุ่นเยาว์ที่ยืนอยู่ข้างผ้า màn สีแดงสด

เลิ่นมู่ซิงเห็นแล้ว แต่สีหน้ายังคงสงบแล้วเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น สาวทำ
ก้าวขึ้นบันไดไป

สาวใช้รุ่นเยาว์รีบแหวก màn แต่อิงพินดิ่งตัวสาวใช้รุ่นเยาว์ออก
แล้วเลิกม่านขึ้นสูงด้วยตัวเอง

เลิ่นมู่ซิงเข้าไปในห้อง

เรือนหลักขนาดห้าห้องใช้ฉากกั้นแบ่งหนึ่งห้องสว่างกับสองห้องมืด
โถงกลางแขวนภาพพวงซุยกับห้าขุนพล^๙ โต๊ะยาวสี่ตัววางกระถางต้นไม้ถาด
กับแจกันเครื่องเคลือบห่อเหยา โต๊ะสี่เหลี่ยมสี่ตัวมีเก้าอี้ไต้ชื้อวางอยู่
ทั้งด้านซ้ายและขวา วางหมอนอิงกับเบาะรองนั่งลายค้างคาวห้าตัว
ล้อมอักษรอายุยืนสีฟ้าอำมฤตกลางเก๋ากลางใหม่ เป็นการตกแต่งที่
เรียบง่าย ทว่าหรูหรา

เลิ่นมู่ซิงมองผางเต๋อเป่าด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

ผางเต๋อเป่ายิ้มผิดเฟื่อน “เชิญคุณหนูนั่งก่อนขอรับ ข้าจะไปดูว่า

^๙ ราชปิตาภแห่งนรก สัญลักษณ์แห่งผู้พิทักษ์ที่คอยปกป้องมนุษย์ให้พ้นจากภัย
ของภูตผีปีศาจ หากมีภาพพวงซุยที่หน้าประตูบ้านจะทำให้คนในบ้านได้รับการปกป้อง
ส่วนห้าขุนพลมีการพูดถึงในสมัยราชวงศ์ซางว่าถูกเจียงจื่อหย่าปราบจนสิ้นฤทธิ์และให้
ทำความดี จึงเป็นสัญลักษณ์ของโชคลาภเงินทอง

คุณชายตื่นหรือยัง” กล่าวจบ เขาก็เลิกสนใจเล่นมุขชิง เลิกมันของห้อง ปีกตะวันออกเพื่อแทรกตัวเข้าไป

ใครบางคนยกถาดชาสีแดงเคลือบเงาเพื่อนำน้ำชามาให้เล่นมุขชิง นิ้วทั้งสิบเรียวยาวดุจต้นหอม หัวใจของนางวูปไหว เงยหน้าขึ้นมองใบหน้าขาวสะอาดราวดอกเหลิ้นสวา

อายุราว ๆ สิบห้าสิบหกปี คิ้วใบหลิวโก่งสวย ดวงตาระจ่างใส สวมเสื้ออว้าผ้าไหมสีจันทน์ผ่าอกกระดุมดอกจี่สีขาว กระโปรงผ้ายกลีเขียว ทะเลสาบ รูปร่างเพรียวบางประดุจต้นหลิวลู่ลม

นางวางถ้วยชาลงตรงหน้าเล่นมุขชิงอย่างเบามือ “คุณหนู เชิญดื่ม น้ำชาเจ้าค่ะ”

คนคนนี้เป็นหลิงจ๊อหรือหลันจ๊อ หรืออาจจะไม่ใช่ทั้งคู่...เล่นมุขชิง ยิ้มน้อย ๆ พลังรับถ้วยชามาจิบเบา ๆ หนึ่งอีก ทว่าหางตากลับกวาดมอง หัวรองเท้ารูปเมฆสีเขียวยาวทะเลสาบปลายแหลมงอนที่โผล่พ้นชายกระโปรง สีเขียวทะเลสาบออกมา

“บัวทองสามชุ่นเหมาะะครึ่งปีน...”¹⁰ ประโยคที่แสงดงามแวบ ผ่านเข้ามาในความคิด เล่นมุขชิงพลันนิ่งค้าง

สตรีนางนั้นเก็บถาดชา เดินไปที่ด้านข้างด้วยท่าทางชดช้อย

ภายในห้องเจียบกริบ มีเสียงดังแว่วมาจากห้องปีกตะวันออก เป็นครั้งคราว ทำให้คนในห้องโถงต้องเก็บเสียงกลั่นหายใจกันมากขึ้น

¹⁰ในสมัยจินโบราณ สตรีชั้นสูงนิยมรัดเท้าให้เล็ก ซึ่งเท้าที่ถูกบีบรัดจะมีลักษณะเรียวกเล็กคล้ายดอกบัว เรียกว่า ‘บัวทองสามนิ้ว’ เริ่มนิยมกันในสมัยราชวงศ์ซ่ง ก่อนจะแพร่หลายทั่วไปในชาวจีนทุกชนชั้นในฐานะเครื่องแสดงชั้นวรรณะ เพราะสตรีที่ครอบครัวย่อมจะมีอันจะกินและไม่จำเป็นต้องใช้เท้าทำงานเท่านั้นจึงจะรัดเท้าได้ จนกลายเป็นเครื่องหมายแห่งความงามในวัฒนธรรมจินโบราณ การรัดเท้าหมดไปเมื่อต้นศตวรรษที่ 20 ในประโยคนี้เป็นการชมโฉมผู้หญิง เปรียบเปรยว่า เท้าเล็กๆขนาดความยาวเท้าครึ่งหนึ่งของปีนระดับผม

“มีสิ่งใดที่พูดไม่ได้” เสียงเย็นซาโพล่งขึ้น “แค่บอกนางไปตรงๆ ว่าข้าไม่อยากพบ”

นอกจากเส้นมู่ซิง คนอื่นๆ ที่อยู่ภายในห้องล้วนหน้าเปลี่ยนสี โดยเฉพาะสตรีที่ยกน้ำชามายังตกใจจนเกือบอาการไม่อยู่ ต้องเงยหน้าขึ้น พินิจดูสีหน้าของอีกฝ่าย

เห็นมุมปากของเส้นมู่ซิงมีรอยยิ้มบางๆ มือข้างหนึ่งยันเข้า อีกข้างหนึ่งยันโต๊ะ ลูกขึ้นยืนอย่างเข้มแข็ง

เสียงกังวานฟังดูเย็นชามาก ไม่ได้ดูอึดแบบคนที่เพิ่งตื่นหลังดื่มจนเมามายครองสติไม่อยู่อย่างที่นั่งจินตนาการไว้...เพียงแค่ไม่อยากพบนาง ที่แท้ตนก็คิดไปเองมากเกินไป...มนุษย์ทุกคนล้วนมีชีวิตเป็นของตน สิ่งที่เสียวซ่าไม่ปรารถนามากที่สุดคือการรบกวนของนาง

เส้นมู่ซิงนึกถึงบุรุษหนุ่มชุดแดงท่าทางหยิ่งโสที่เคยเปิดใจให้นาง แล้วอดพูดคำเหล่านั้นที่ติดอยู่ในลำคอออกไปไม่ได้

“เสียวซ่า” เสียงของหญิงสาวก้องกังวานอยู่ภายในห้อง ไม่ดังไม่ค่อย แต่ส่งบั่นต่างไปจากยามปกติ “ชีวิตเป็นของท่าน แม้ข้าจะเคยทำผิดมามาก แต่ไม่ว่าจะได้อยู่ร่วมรับการกราบไว้ในศาลบุรพกษัตริย์ก็ดี หรือได้รับการจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ก็ดี ล้วนเป็นเพราะตัวท่านเอง หากไร้ซึ่งความสามารถก็เป็นเพราะตัวท่านเองเช่นเดียวกัน...”

ผู้คนต่างบอกว่าสภาพอากาศในเดือนหกเป็นเหมือนอารมณ์ของเด็ก แต่วันนี้สภาพอากาศก็เป็นเหมือนอารมณ์ของเด็กเช่นกัน เนื่องจากดวงตะวันที่เพิ่งโผล่หน้ามาได้ไม่นานกลับหันหายไปทีใดแล้วก็ไม่ทราบ ท้องฟ้ามีแต่เมฆดำม้วนตลบเหมือนน้ำหมึกที่ถูกสาดออกไป ทำให้ท้องฟ้ามืดลง

หิมะจะตกแล้วกระมัง

เล่นมุขชิงยีนหม่อมมอทองฟ้ายูบนันไดเรือนหลักของเรือนเจ้าชิต ก็เป็นเช่นนี้ หากชีวิตคนเราเป็นได้ดังคราแรกที่พบพาน มีหรือลมสารจะพัดพาพาโสโกมาได้

เรื่องบางอย่าง พลาดแล้วคือพลาดเลย...นางยังมีเรื่องที่สำคัญมากกว่าต้องทำ

อาการป่วยของหลี่ซือ การแต่งงานกับสกุลเหลียง...และสิ่งที่น่าสนใจ เป็นกังวลมากที่สุดคือคณตาของเจินอันอ่องที่ยังแขวนอยู่เหนือศีรษะของทุกคน หากแผนของเส้นเงินผิดพลาด อายุของนางก็คงไม่ยืนยาว

เล่นมุขชิงถอนหายใจยาว เดินเข้าไปในห้องเจียบๆ หลี่ซือถือสมุดบัญชีเล่มหนาไว้ในมือกำลังอ่านอย่างตั้งใจ เมื่อได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวก็เงยหน้าขึ้นมองเล่นมุขชิงอย่างรวดเร็ว ก่อนเปิดสมุดบัญชีหน้าใหม่ด้วยสีหน้าปกติ พุดเสียงสบายๆ “ยังมีสิ่งใดที่ยังไม่ได้ทำอีกหรือไม่”

เล่นมุขชิงชะงัก ไม่ได้พุดสิ่งใดเป็นเวลานาน

หลี่ซือวางสมุดบัญชีในมือลง ยืมพลางมองบุตรสาว

นางมองใบหน้าซีดเซียวของมารดาแล้วยิ้มออกมา “ท่านแม่มีเรื่องใดที่ท่านแม่ยังไม่ทราบอีกหรือไม่”

หลี่ซือหัวเราะหึๆ

เล่นมุขชิงนั่งลงข้างกายมารดา กอดแขนชบศีรษะลงบนไหล่ของนาง “สักวัน ข้าจะเปลี่ยนไปเป็นคนชาญฉลาดอย่างท่านแม่หรือไม่”

หลี่ซือตบศีรษะของบุตรสาวเบาๆ “เด็กโง่ การมีสติปัญญาเช่นนี้ จำเป็นต้องจ่ายค่าตอบแทน ผู้เป็นมารดาอย่าเผลอไม่วาดหวังให้บุตรสาวชาญฉลาดเช่นนั้น”

“แต่ถ้าไม่ชาญฉลาดเช่นนั้น ท่านแม่ก็ต้องเป็นห่วงอีก” เล่นมุขชิงยิ้ม “ท่านแม่ ตอนเด็กๆ ข้าทำให้ท่านแม่ปวดเศียรเวียนเกล้าหรือไม่”

“อ้อ” หลี่ซือหัวเราะฮาๆ เสียงดัง “ดีอ้วนมาก มีความคิด
แปลกประหลาดมากมาย...” นางนิกย่อนถึงเรื่องราวในอดีตแล้วสีหน้า
ก็ปรากฏรอยยิ้มหวานละมุน

ด้านนอกหิมะโปรยปราย

หัวหน้าสำนักหอดูดาวหลวงบอกว่าดวงชะตาแปดอักษรของเส้นมู่ซิงกับ
เหลียงจี้หมิ่นเข้ากันได้ดี เป็นคู่ฟ้าประทาน

วันรุ่งขึ้น หวังซือ สะใภ้ใหญ่แห่งจวนเต๋อซิงโหว ผู้เป็นน้ำสะใภ้
ของเหลียงจี้หมิ่นได้นำเทียบหมั้นหมายสีแดงที่เขียนดวงชะตาแปดอักษร
ของเส้นมู่ซิงด้วยสีทองกลับมาที่จวนสกุลเหลียง

สกุลเหลียงเชิญหัวหน้าสำนักหอดูดาวหลวงมาดูฤกษ์วัน สรุ
ปได้ว่ายามเงิน¹¹ วันที่สิบหกเดือนสิบเอ็ด ให้ส่งเงินบริสุทธ์หนึ่งแท่ง
กับคทาหรือ¹²ทำจากทองคำบริสุทธ์หนึ่งอัน พร้อมผลไม้แปดสีกับใบชา
ยี่สิบสี่หาบไปที่สกุลเส้นตามธรรมเนียมของเจียงหนาน ซึ่งมีความหมาย
อันเป็นมงคลว่า ‘สมปรารถนาอย่างแน่นอน’

หลังจากสกุลเหลียงกำหนดวันแน่นอนแล้ว ฮูหยินของหลิวจิ้น
กับหวังซือก็ไปจวนตระกูลเส้นเพื่อฉลองข่าวดี หลี่ซือก็รอต้อนรับ
ด้วยอาหารกับสุรา

งานเลี้ยงสุราจัดขึ้นที่ห้องปีกตะวันออก มีอาหารเนื้อร้อนสี่อย่าง

¹¹ หมายถึง เวลาช่วง 7.00 - 8.59 น.

¹² หรือคทาสมปรารถนา เดิมเป็นเครื่องใช้ในพิธีกรรมทางศาสนาพุทธฝ่ายมหายาน
ต่อมานิยมใช้เป็นเครื่องยศชั้นสูงสำหรับจักรพรรดิและขุนนางชั้นสูง ส่วนหัวของคทาเป็นรูปทรง
ดอกเห็ดทูลินจือที่ชาวจีนโบราณเชื่อว่ามีสรรพคุณเป็นยาอายุวัฒนะ จัดเป็นพิชมงคลอย่างหนึ่ง
และยังเป็นของวิเศษที่พระโพธิสัตว์กวนอิมกับเทพผู้ (หรือเทพฮกในสำเนียงแต้จิ๋ว) ถืออยู่ด้วย
เพราะผู้ถือความสุข สุขที่เกิดจากการได้สมปรารถนาในทุกเรื่อง จึงเชื่อว่าสัญลักษณ์หรืออัน
จะนำความสมปรารถนามาให้

เนื้อเย็นสไลอย่าง อาหารที่มีสองอย่างสไลจาน อาหารสี่ชามใหญ่ สี่ชามกลาง สี่ชามเล็ก ปิดท้ายด้วยเนื้ออย่างสไลอย่าง ผักเย็นสไลอย่าง ขนมไส้เค็ม แปดอย่าง ขนมไส้หวานแปดอย่าง¹³

สุหยินของหลิวจิ้นยืม ใช้ตะเกียบไม้มะเกลือชี้ไปที่ขนมเต็งเซียงซู ไส้เนยนม¹⁴ “นายหญิงเสด็จต้อนรับพวกเราด้วยโต๊ะงานเลี้ยงพระราชทาน เชียวนะ”

หลี่ซือรินสุราหยาดน้ำค้างทองให้สุหยินของหลิวจิ้นด้วยตนเอง “ท่านทั้งสองต้องเหนื่อยยาก ข้าได้แค่เพียงเตรียมอาหารกับเครื่องดื่มไว้ เพื่อแสดงความขอบคุณเท่านั้น”

จังหวะที่หลี่ซือรินสุรา หวังซือยีนกรานไม่ยอมรับ ซ้ายยังแยงเอากาสุราไปเพื่อรินสุราให้นางหนึ่งจอก “ข้ารู้ว่าสุหยินรับยาอยู่ ดื่มสุราไม่ได้ แต่ที่ข้ารินสุราจอกนี้ให้ท่านเพื่อเป็นการแสดงความเคารพ เพราะต่อไปพวกเราจักกลายเป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว”

หลี่ซือชะงัก สุหยินของหลิวจิ้นตบหน้าผาก “ใช่ๆ ต้องคารวะด้วยสุราจอกนี้ ต้องคารวะ”

หลี่ซือหัวเราะหึๆ “ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็จะขอรับสุราจอกนี้ไว้” พุดพลางยกจอกสุราขึ้นจิบนิดๆ

หวังซือหนึ่งไปเล็กน้อย กล่าวด้วยเสียงซาบซึ้งใจ “สุหยินให้เกียรติข้าเหลือเกิน”

หลี่ซือตึงมือหวังซือมากุมไว้ “ครอบครัวเดียวกัน อย่าพุดจาเหมือนเป็นคนอื่นคนไกลกันเลย”

¹³ เป็นรายการอาหารขึ้นโต๊ะในงานเลี้ยงเฉลิมฉลองที่ทูลหาในวังสำหรับจักรพรรดิสมัยราชวงศ์ซิง โดยรวบรวมสุดยอดอาหารของชนชาติฮั่นและแมนจูมาไว้ทั้งหมด

¹⁴ ชื่อขนมอย่างหนึ่งในงานเลี้ยงพระราชทานในวังสำหรับจักรพรรดิสมัยราชวงศ์ซิง

หวังซื้อผงกศิระระว ลูกขึ้นยืนคืบพลไให้ถงปู¹⁵ขึ้นหนึ่งให้หลี่ซื้อ “ฮูหยินจริงใจต่อข้า เช่นนั้นข้าก็จะขอกล่าวอย่างไมเกรงใจสักหนอย ข้าเห็นว่าควรฉวยโอกาที่ท่านยังแข็งแรงดีกำหนดวันเสียตั้งแต่เนิ่นๆ ดีหรือไม่”

หลี่ซื้อชะงัก

ฮูหยินของหลิวจิ้นที่อยู่ด้านข้างผงกศิระะ “จริงด้วยๆ นี่ก็ใกล้ ปีใหม่แล้ว ราชสำนักมิงนานมากมาย ฮองเต้มีรับสั่งว่าจะให้สาขุนนาง ส่งขุนนางขึ้นสูงไปมอบรางวัลแก่กองทัพทางตะวันตกเฉียงเหนือ... ถึงตอนนั้น เกรงว่าได้ทำเส้นจะยุ่งจนทำไม่แตะพื้น ไม่สู้กำหนดวัน เสียตั้งแต่เนิ่นๆ ดีกว่า”

หลี่ซื้อล้งเล “มูซิงยังเด็ก...และจีหมิ่นยังต้องสอบเข้ารับราชการ เดิมทีข้าตั้งใจไว้ว่าจะรออีกสักสองสามปี”

ฮูหยินของหลิวจิ้นกับหวังซื้อสบสายตากันอย่างรวดเร็ว

หวังซื้อไม่กล่าวกำไใด เพียงคืบเกี่ยวก้งมกักตเบาๆ คำหนึ่ง

ฮูหยินของหลิวจิ้นกลับยิ้ม “เพราะจีหมิ่นต้องสอบเข้ารับราชการ จึงควรกำหนดวันตั้งแต่เนิ่นๆ ที่คนเขาพูดกันว่าแต่งงานสร้างครอบครัว หากยังไม่แต่งงาน ไหนเลยจะประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน”

สีหน้าของหลี่ซื้อยังฉายแววล้งเลอยู่หลายส่วน

ฮูหยินของหลิวจิ้นหัวเราะ “ข้าเป็นแม่สื่อฝ่ายหญิงย่อมต้องเข้าใจ ว่าผู้เป็นมารดาารู้สึกอย่างไร จึงต้องขอกล่าวาจาที่สะใ้ใหญ่ไม่ชอบฟัง ลักประโยคว่ามูซิงยังค่อนข้างอายุน้อยจริงๆ”

หวังซื้อหัวเราะ “แล้วผู้ใดบอกว่าไม่ใช่เล่า เพียงแต่เรื่องนี้ฮูหยิน ผู้เฒ่าเป็นผู้สั่งเข้ามา ข้าจึงต้องลองพูดกับนายหญิงเล่นให้ท่านผู้เฒ่า

¹⁵ หรือผลแอปเปิลปู ผลเล็กเท่าผลเชอร์รี่ แต่รสชาติคล้ายแอปเปิล

ลักหนึ่งประโยค”

หลี่ซื่ออิม “ในเมื่อเป็นคำพูดของซูหยินผู้เฒ่า ท่านก็ให้เข้าใจคิด ทบทวนลักหน้อยเถอะ”

หวังซื่อตั้งท่าจะพูดอะไรอีก แต่ซูหยินของหลิวจิ้นคืบเอาวุ้นเจ็ดสี มาใส่จานใบเล็กของหวังซื่อ “ท่านลองชิมดู นี่เป็นสูตรที่จำเรียนมาจาก ห้องเครื่องเซี่ยวนะ ว่ากันว่าทุกครั้งที่ห้องเครื่องทำอาหารรายการนี้ออกมา ไทเฮาเป็นต้องเสวยโจ๊กเพิ่มอีกหนึ่งถ้วยเลยทีเดียว”

บทสนทนาถูกเปลี่ยนประเด็น และไม่มีการเอ่ยถึงอีก

คอยจนหวังซื่อจากไป ซูหยินของหลิวจิ้นก็ดึงตัวหลี่ซื่อไปคุยกันที่ห้อง ปีกตะวันตก สีหน้ายิ้มแย้มเมื่อครู่เปลี่ยนเป็นจริงจัง “เมื่อครู่มีอะไรใหญ่ กระจกฝ้าอยู่ด้วย ข้าจึงไม่สะดวกที่จะพูดบางอย่างต่อหน้านาง”

“อ้อ!” หลี่ซื่อเลิกคิ้ว โนม้ตัวเข้าไปหานาง “มีข้อขัดข้องตรงไหน หรือ”

ซูหยินของหลิวจิ้นมองคนที่คอยปรนนิบัติอยู่ด้านซ้ายและขวา หลี่ซื่อเข้าใจความนัยจึงไล่คนออกไปทันที

พอเห็นว่าภายในห้องไม่มีคนแล้ว นางจึงพูดกับหลี่ซื่อเสียงเบา “หลังปีใหม่ ฮองเต้จะทรงเริ่มจัดการกรรมขุนนาง เรื่องการแต่งงานกับ สกุลหลี่ครั้งก่อน ข้าก็รู้สึกว่ามันไม่เหมาะสม แต่เพราะได้รับการไหว้วาน จากสกุลหลี่จึงต้องยอมบากหน้ามา...พอท่านเชิญข้าให้มาออกหน้าเจรจา เรื่องการแต่งงานกับสกุลเหลียง ข้ารู้สึกโล่งอกอย่างยิ่ง...ข้าเห็นว่าเรื่องนี้ ควรจัดการให้เรียบร้อยเสียแต่เนิ่นๆ อย่าปล่อยให้ราตรียาวนานมากฝืน จะดีกว่า”

หลี่ซื่อรู้สึกลึกลับใจอย่างมาก “แต่ผู้หญิงอายุน้อยจริง ๆ หาก ให้กำเนิดบุตรธิดาเท่ากับต้องผ่านประตูด่าน”

สูญหินของหลิวจิ้นปิดปากหัวเราะ “ท่านนี่ะ ห่วงนั่นนี่จนวนวายไปหมด ถึงจะแต่งงาน แต่ไม่ได้หมายความว่าต้องร่วมหอทันทีเสียหน่อย”

“แต่สกุลเหลียงจะรับปากหรือ” หลีซือกังวล

“มีข้าวออกหน้า พวกเขาจะกล้าไม่รับปากหรือ” สูหยินของหลิวจิ้นตอบ “ท่านคอยฟังข่าวดีจากข้าแล้วกัน”

สูญหินของหลิวจิ้นสามารถจัดการเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วจริง ๆ

เพราะบายวันรุ่งขึ้น สูหยินผู้เฒ่าแห่งสกุลเหลียงก็เดินทางมาด้วยตัวเอง หลีซือแปลกใจมาก นางประคองสูญหินผู้เฒ่าไปนั่งที่ห้องปีกตะวันออก

พวกสาวใช้ยกน้ำชามา เล่นมุขชิงก็ออกมาคารวะสูญหินผู้เฒ่าเหลียง จากนั้นหลีซือก็ปิดประตูคุยกับสูญหินผู้เฒ่าเหลียงตลอดบาย คอยจนเล่นเงินกลับมา หลีซือถึงได้เล่าให้เขาฟังว่าสกุลเหลียงกำหนดวันที่ยี่สิบเดือนสิบสองไว้แล้ว

เล่นเงินไม่ได้ตกใจมาก ทว่าสีหน้ามีความลังเลอยู่หลายส่วน “มุขชิงว่าอย่างไร”

หลีซือน้ำตาไหล “พวกเราต่างเป็นคนที่ร่างกายถูกฝังลงดินไปแล้วครึ่งตัว¹⁶ แต่วันเวลาของมุขชิงยังอีกยาวไกล เมื่อนางแต่งงานสกุลเหลียงย่อมกลายเป็นคนของสกุลเหลียง ท่านอย่าได้ผลักดันสาวลงไปใกระถางไฟเป็นอันขาด”

“เจ้าวางใจเถอะ” เล่นเงินยิ้ม “เมื่อถึงเวลา สกุลเหลียงจะต้องโดดเด่นยิ่งกว่าตอนนี้”

“ข้าไม่ต้องการให้พวกเขาโดดเด่น” หลีซือปิดหน้าร้องไห้ “ข้าเพียง

¹⁶ อุปมาถึงคนแก่หรือผู้ป่วยที่มีร่างกายอ่อนแอซึ่งเหลือเวลาอยู่ในโลกนี้อีกไม่นาน

ต้องการหาสามีที่ดีให้มุซิง”

“เพราะเช่นนั้นข้าถึงตกลงให้มุซิงแต่งงานเข้าไปตั้งแต่เนิ่นๆ หาไม่ มีหรือข้าจะยอมเกี่ยวดองกับหวังเซ่งอวิน” เส้นเงินปลอบใจหลี่ซือ “พูดอีกอย่างคือ สกุลเหลียงได้ชื่อว่าเป็น ‘ผู้เผ่าลั่มลูก’ เหลียงยวนไม่เพียงเจ้าแผนการแต่ยังซ่อนคม มีน้ำอดน้ำทนและแข็งแกร่ง เมื่อเทียบกับตระกูลอื่น การแต่งงานตระกูลเขาย่อมได้รับการคุ้มครองที่ดีกว่า”

ทั้งหมดเป็นแค่การติดสินให้ว้าวฟัง¹⁷

หลี่ซือเช็ดน้ำตา จัดเสื้อผ้านั่งตัวตรง “ข้าจะยกเรือนสามทางเข้าที่ตรอกชื่อเจียว ถนนไปจ๊อบ ให้เป็นสินเดิมของมุซิง”

เส้นเงินตกใจ “เรื่องนี้...”

“สิ่งที่ท่านลงแรงไว้ บัดนี้ถึงคราวที่มุซิงจะได้เก็บกินผล ท่านยังจะพูดสิ่งใดอีก” สีหน้าของหลี่ซือฉายแววเด็ดเดี่ยว “ข้าเหลือแค่กระดุกกับโลหิตหยดเดียวนี้แล้ว...”

เส้นเงินพยักหน้าสีหน้าเคร่งขรึม หมุนตัวเดินไปทางที่ปากของอนุเงิน เพราะเขาไม่ปรารถนาที่จะเห็นสายตาดั่งคำถามของหลี่ซือ

อนุเงินประหลาดใจมากเมื่อเห็นเส้นเงิน นางรีบลุกขึ้นมาปรนนิบัติ เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าและลงครัวทำอาหารมื้อดึกด้วยตัวเอง

เส้นเงินมองผักกาดหวานดองสีขาวดูจุกๆ ที่อนุเงินทำเองในจานใบเล็กสีทองบนโต๊ะ นั่งนิ่งใจลอย

อนุเงินพูดเสียงเบาอยู่ที่ด้านข้าง “นายท่านจะให้ข้าทำผัดผักกาดสดๆ ให้ท่านสักจาน ดีหรือไม่เจ้าคะ”

¹⁷ เป็นสำนวน อุปมาว่า การใช้เหตุผลกับผู้ที่ไม่รู้เหตุผลนั้น ก็เป็นการอธิบายที่เปล่าประโยชน์ ตรงกับสำนวนไทยคือ ‘ลืขอให้ควายฟัง’

“ไม่ต้อง” เส้นเงินวางตะเกียบลงคือๆ ชี้นิ้วไปฝั่งตรงข้าม “เจ้าก็นั่งด้วยสิ”

อนุเงินนั่งบนเตียงเตา “วันนี้นายท่านมีเรื่องหนักใจ”

เส้นเงินเงิบเสียงไปพักหนึ่ง “เรื่องของมูซึ่งถูกกำหนดวันเรียบริ้อยเป็นวันที่ยี่สิบเดือนสิบสอง”

“เร็วถึงเพียงนี้เสียว” อนุเงินตกใจ “ไม่รู้ว่าจะจัดเตรียมข้าวของทันหรือไม่”

เส้นเงินไม่พูดอะไร

อนุเงินไม่กล้าถามมาก เอาแต่นั่งยิ้ม “พรุ่งนี้เช้าข้าจะไปแสดงความยินดีกับนายหญิง และดูว่าพอมีเรื่องให้ข้าช่วยหรือไม่ จะว่าไประยะนี้นายหญิงก็มีงานมาก...”

“นายหญิงจะยกเรือนที่ถนนไปจื้อให้มูซึ่ง” เส้นเงินตัดบทคำพูดของอนุเงินอย่างกะทันหัน “ข้ารับปากนางไปแล้ว” เสียงเร้งร้อนมาราวกับเกรงว่าตนจะนึกเสียใจในภายหลัง

“นางเป็นบุตรสาวคนเดียวของท่าน การจะมีเรือนและที่ดินเป็นเรื่องธรรมดา” ใบหน้าของอนุเงินยิ้มแย้มปานบุปผา “ถึงแม้หลายปีที่ผ่านมาี้ราคาเรือนจะสูงขึ้นมาก แต่ตอนซื้อก็จ่ายเงินไปไม่เท่าไร ข้าเคยผ่านเรื่องเหล่านี้มา ถ้ามีสินเดิมจากบ้านเดิมมาก เมื่อไปถึงบ้านสามีย่อมไม่ต้องคอยจ้องเงินจากกองกลาง ก็ยังมีศักดิ์ศรีมากขึ้น หากนายหญิงปรารถนาสิ่งใด ท่านก็ให้นางไปเถิด เพราะนางทำไปเพื่อคุณหนูทั้งสิ้น มีมารดาคนใดบ้างที่ไม่รักใคร่หวังใบบุตรสาวที่ตนให้กำเนิด ยิ่งไปกว่านั้นสกุลเหลืงยังมีสะใภ้ใหญ่ที่มีชาติกำเนิดจากตระกูลหวัง เกรงว่าจะถูกนำไปเปรียบเทียบกับกันในทุกๆ เรื่อง...”

ปัง จู่ๆ เส้นเงินก็ตบตะเกียบลงบนโต๊ะ

เจียงเชียงพูดเสียงเบาที่ข้างหูหลี่ซื่อ “ไปหาอนุเงินเจ้าค่ะ”

หลี่ซื่อยิ้มเย็น พอดตกกลางคืนนางก็เรียกวังมามาทหารือเรื่องสินเดิมของเสินมู่ซิง

“ไปสืบดูว่าตอนที่สะใภ้ใหญ่สกุลเหลียงแต่งงานเข้าตระกูลมีสินเดิมเท่าไร พวกเราจะได้จัดไปตามนั้น ยกร้านค้าที่เจียงหนานสองร้านกับเรือนหลังเล็กสามทางเข้าที่ถนนไปจื่อไห่หมู่ซิง และให้นางพาครอบครัวของโจวปิงกับหลินจิ้นไฉ รวมถึงคนที่เคยดูแลนางที่เรือนอันหยวนไปด้วย ยังมีหลี่มามา...”

วังมามาตกใจ “ครอบครัวของโจวปิง! เรื่องนี้...”

หลี่ซื่อไม่สนใจอาการตกใจของนาง พูดเสียงเคร่งครัดต่อไปว่า “ข้ามีหน้าร้านค้าอีกสองห้องอยู่ที่ถนนไปจื่อเตรียมไว้ให้มู่ซิง อีกสองวันข้าจะช่วยไถตัวให้เจ้า เจ้ากับวังก๊วยจงย้ายไปใช้ชีวิตบนปลายที่นั่นเถอะ”

ดวงตาทั้งสองข้างของวังมามาแดงเรื่อ นางหลุดตัวคุกเข่าที่หน้าเตียงเตา “นายหญิง บ่าวไม่ไปเจ้าค่ะ บ่าวรับใช้ท่านมาตลอด...” พูดพลางน้ำตาไหลดุจสายฝน

“เจ้าลุกขึ้น” หลี่ซื่อโน้มตัวดึงวังมามาขึ้นมา “พูดถึงเรื่องพวกนี้เท่ากับพวกเรายู่ด้วยกันมาทั้งชีวิต เรื่องของข้า เจ้ารู้ดีที่สุด ความในใจเจ้า ข้าก็เข้าใจดี หากเจ้าไปก่อนข้า ข้ายอมให้คนเผากรดาะไขว่ทุกข์แก่เจ้า แต่ถ้าข้าไปก่อน เจ้าก็สามารถช่วยข้าจัดการเรื่องต่างๆ ได้ หากเจ้ามีใจต่อไปจงช่วยข้าดูแลมู่ซิง นางอายุยังน้อย อารมณ์รุนแรง...”

ทั้งคู่ขบขันกันเป็นการส่วนตัวจนล่องเข้ากลางดึก วังมามาก็ร่ำให้เดินออกมาในเวลาตีสอง

ทำให้เช้าวันรุ่งขึ้น วังมามาตื่นสายเป็นครั้งแรก

เมื่อเล่นเงินรู้แผนการเหล่านี้ เขาไม่พูดคำใดเป็นเวลานาน

เมื่ออนุเงินรู้ก็นำมาเล่นเงินว่า “ร้านค้าสิบแปดแห่ง คุณหนูได้ไปเพียงสองแห่งเท่านั้น เงินเล็กน้อยแค่นั้น นายท่านยังตั้งใจให้หางไม่ได้ เชียวหรือ ส่วนเรื่องพ่อบ้านโจว เขาอยู่เจียงหนานมาหลายปี บอกว่าทำเงินได้เท่าไรก็เท่านั้น บอกว่าขาดทุนก็คือขาดทุน เกรงว่านายหญิงจะฉวยโอกาสนี้โยกย้ายเขาเสียมากกว่า ถ้าไม่เช่นนั้น เหตุใดจึงต้องให้เจ้าคนสกุลหลินนั้นไปดูแลร้านค้าสองแห่งของคุณหนูที่เจียงหนาน และให้โจวปิงหมกตัวเป็นพ่อบ้านอยู่ในเรือนของคุณหนู จะว่าไป โจวปิงทำงานอยู่ข้างนอกหลายปี สายตาและประสบการณ์ไม่ธรรมดา เมื่อคุณหนูไปอยู่จวนตระกูลหลินจะได้มีคนที่ใช้งานได้จัดการเรื่องให้”

เล่นเงินมองใบหน้าดงามของอนุเงินแล้วผินยิ้มออกมาอย่างพอใจ
หลังเกลี้ยกล่อมเล่นเงิน อนุเงินก็ไปยังเรือนฟ้านกของหลี่ซือ “ข้าไม่เคยเป็นหัวหน้าครอบครัวจึงไม่รู้ว่าเป็นครอบครัวมีทรัพย์สินมากแค่ไหน แต่สินเดิมของคุณหนูออกจะอึดอัดไปสักหน่อย เพราะตอนแต่งงานจู่มีสินเดิมถึงยี่สิบสี่หาบ แต่พอคุณหนูออกเรือนกลับมืออย่างมาแค่สิบสองหาบ แม้จะบอกว่าอ้างอิงตามสินเดิมของสะใภ้ใหญ่ผู้นั้น แต่ก็ต้องให้สมหน้าสมตา ขนาดในมือข้ายังมีเงินส่วนตัวอยู่มากกว่าหนึ่งพันตำลึงหรือนายหญิงจะออกหน้ามอบที่ดินให้คุณหนูสักหลาย ๆ ไร่ไหมดีหรือไม่ เพราะนั่นเป็นสิ่งที่จะต้องสืบทอดไปถึงชั่วลูกชั่วหลานนะเจ้าคะ”

หลี่ซือยิ้ม “ทำให้เจ้าต้องเป็นห่วงแล้ว ข้าไม่ได้ใส่ใจแต่มุขฉงจนละเลยเสื่อเกอร์หรอกนะ ครั้งก่อนพี่น้องบ้านเดิมของเจ้ามา บอกว่าอยากหางานที่เมืองหลวง ถ้าเขาไม่รังเกียจก็ให้ไปดูแลร้านค้าสิบหกแห่งที่เจียงหนานให้เสื่อเกอร์ตีหรือไม่”

สีหน้าของอนุเงินเปลี่ยนเป็นแดงก่ำ นางรีบคุกเข่าลงตรงหน้าหลี่ซือ “นายหญิงเจ้าคะ หากข้ามีความคิดเช่นนั้นจริง ขอให้ถูกฟ้าผ่า

ห้าสาย นายท่านเองก็ค่อยๆ ก้าวขึ้นมาที่ละก้าวจากตำแหน่งระดับเดียวกับท่านพ่อข้า แต่ท่านพ่อเบี้ยหวัดน้อยนิด น้องชายสี่คนต้องเข้าสำนักศึกษาเพื่อเล่าเรียนแต่งภรรยาให้กำเนิดบุตร หากไม่อัปจนหนทางจริง ๆ ท่านพ่อไม่มีทางให้เขามาเมืองหลวง เดิมหวังแค่ให้เขาหาเลี้ยงตัวเองได้ ตะเกียบที่เรือนจะได้น้อยลงकुหนึ่ง...”

หลี่ซือหัวเราะหึ ๆ

ยังไม่ทันที่ตอนเงินจะออกจากเรือนของหลี่ซือ เลิ่นมุซิงก็ได้รับข่าวแล้ว

“...นายหญิงบอกว่าต้องหารือเรื่องนี้กับนายท่านก่อน” หลี่มามาส่งยิ้มประจบให้เลิ่นมุซิง “เพื่อให้น้องชายจากบ้านเดิมได้รับมอบหมายงานสักหนึ่งตำแหน่ง บ่าวว่าอนุเงินจะต้องทำตัวเสแสร้งต่อหน้านายหญิงแบบหนึ่ง แต่ต่อหน้านายท่านเกรงว่านางจะพูดอีกแบบหนึ่ง”

เลิ่นมุซิงลอบถอนหายใจ การที่หลี่มามาสามารถยืนหยัดต่อสู้กับวังมามาในเรือนหลังเดียวกันเป็นระยะเวลานานหลายปีเช่นนี้ แสดงว่าหลี่มามาจะต้องมีความสามารถเฉพาะตัวอย่างแท้จริง

“หากข้าจำไม่ผิด มามาอายุน้อยกว่าวังมารวมสิบห้าปีใช่หรือไม่” เลิ่นมุซิงพูดเสียงเรียบ

หลี่มามายิ้ม “ยากนักที่คุณหนูจะจำได้ บ่าวอายุน้อยกว่าวังมารวมสิบห้าปีกับสามเดือนเจ้าค่ะ”

เลิ่นมุซิงยกชาฝูเออร์ที่อยู่ตรงหน้าขึ้นดื่มอีกหนึ่ง “หากงานในเรือนไม่มีเรื่องผิดพลาด อีกสิบห้าปีมามาคงได้รับการยกย่องดูแลเช่นเดียวกับวังมารามะมัง”

หลี่มามาได้ยินแล้วมีสีหน้าตื่นเต้นดีใจ พูดเสียงตะกุกตะกัก “คุณ...คุณหนู...”

เลิ่นมุซิงวางถ้วยชาในมือลงแล้วพูดยิ้ม ๆ “ท่านลองไปดูพวกสาวใช้

ที่เข้ามาใหม่ว่ามีถูกใจบ้างหรือไม่ ถ้ามีก็รับเลี้ยงไว้ด้วยชื่อตัวเองสักคน และหาเขียนนิสัยดี ๆ แต่งเข้ามา อีกร้อยปีให้หลังจะได้มีคนบันทึกวาดสุสาน จตุรปูให้...”

หลี่มามาถึงต้นใจจนพูดไม่ออก คุณเขาลงตรงหน้าเส้นมู่ซิงเพื่อโขก ศีรษะให้หนังไม่หลุด

ต่อมาเส้นมู่ซิงเป็นประธานจัดงานเลี้ยงเพื่อเชิญครอบครัวสามี ของหลี่มาพบกับญาติผู้ชายฝ่ายบ้านเดิมของนางมาทำสัญญารับเย็บกุ๊ยมายู่ด้วยภายใต้ชื่อของหลี่มา

ผ่านไปอีกสองวัน ตัวนชื่อมาขอบคุณหลี่ชื่อ “ขอบพระคุณ นายหญิงที่เมตตาให้ได้ทำงานนี้ ท่านวางใจได้ พวกเราจะต้องดูแลร้าน อย่างสุดความสามารถแน่นอนเจ้าค่ะ”

หลี่ชื่อพูดจาสองสามคำทำนองว่า ‘ต้องตั้งใจทำงาน’ ก่อน ไล่ตัวนชื่อไป “เรื่องนี้เกิดขึ้นได้เพราะเจ๊หางของพวกเจ้า จงไปโขกศีรษะ ให้นางเถอะ”

ตัวนชื่อเดินจากไปด้วยสีหน้าระรื่น แต่เส้นมู่ซิงกลับลอบ ถอนหายใจ

จวนสกุลเส้นมู่ซิงอยู่ห่างจากเจียงหนานหนึ่งแสนแปดพันหลี่ แน่หนอน ว่าบัญชีของร้านค้าทางนั้นจะต้องมีอะไรผิดปกติ ไม่อย่างนั้นโจวปิง คงไม่ทำงานนานหลายปีถึงเพียงนี้ ลองว่าพี่น้องของอนุเงินได้งานนี้ไปแล้ว จะให้เขาวางมือเกรงว่าคงไม่ใช่เรื่องง่าย

อนุเงินปรารถนาจะได้รับการยกย่องขึ้นเป็นภรรยาเอก แต่ต่อให้ เล่นเงินไม่แต่งงานครั้งที่สองกับนางหลังภรรยาเอกเสียชีวิต เส่เกอร์ก็ยังมีสิทธิ์เป็นผู้สืบทอดตระกูล ทว่าไม่ว่าเล่นเงินจะแต่งงานใหม่กับใครก็ตาม การให้พี่น้องของอนุเงินมาดูแลทรัพย์สินนั้นเป็นเรื่องที่ไม่อาจยอมรับได้... แต่เรื่องนี้ดันได้รับความยินยอมจากภรรยาคนแรกเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่

เสียด้วย...มองอีกด้านหนึ่ง ถ้ายกกิจการนี้ให้หนูเงินดูแลไปตลอด นางย่อมต้องทำเพื่ออนาคตของเสอเกอร์ ไม่มีทางปล่อยให้พี่น้องมาแย่ง วุ่นวาย พุดกันตามหลักการคือ หลีซือสามารถยิงธนูดอกเดียวได้เหยี่ยว มาหลายตัว

ถึงตอนนั้นเกรงว่าเรื่องนี้คงทำให้จวนสกุลสิ้นไม่ได้อยู่อย่างสงบอีก

หลีซือไม่มีเจตนาจะปิดบังเส้นมู่ชิงสักนิด “ดูให้ชัดแล้วเรียนรู้เสียด้วย”

แต่เส้นมู่ชิงกลับโอบไหล่หลีซือไว้อย่างแสนรัก หลังจากนั้นหลีซือได้พานางไปที่ถนนไปจื่อ

เรือนที่ถนนไปจื่อตั้งอยู่กลางตรอกชื่อเจี้ยว เป็นเรือนสามทางเข้าขนาดห้าห้องที่มีเรือนปีก ตัวเรือนทั้งหมดกินพื้นที่เจ็ดถึงแปดหมู ห้องปีกด้านทิศตะวันออกของเรือนด้านหลังเป็นห้องของคนอยู่ยามเฝ้าประตู ด้านทิศตะวันออกมีประตูหรือรั้วหนึ่งบาน สองห้องที่อยู่ข้างประตูเชื่อมต่อกันเป็นโถงรับลม และถัดไปอีกสองห้องที่เหลือทำเป็นห้องรับรองแขก ห้องปีกด้านทิศตะวันตกจัดแต่งเป็นห้องโถงขนาดเล็ก

เรือนหลักกับเรือนข้างเชื่อมต่อกันด้วยระเบียงทางเดินเป็นอักษรคำว่า “หวนคิน”¹⁸ เรือนข้างด้านซ้ายและด้านขวามีห้องด้านละสามห้อง แต่ละเรือนล้วนมีห้องปีก ห้องปีกด้านทิศตะวันออกของเรือนหลักทำเป็นครัวเล็กไปครึ่งห้อง ส่วนอีกครึ่งห้องมีประตูมู่ทะลุไปที่สวนดอกไม้ขนาดเล็กกับเรือนหลัง และยังมีประตูมู่เล็ก ๆ อยู่ทางทิศตะวันออกของเรือนหลังด้วย ด้านหลังประตูเป็นตรอกแคบ ๆ ที่มีความกว้างราว ๆ

¹⁸ หรือหมายความว่า กลับ ในภาษาจีนจะเป็นตัวอักษรนี้ “回”

สองหมี่ พื้นถนนของตรอกเล็กปูด้วยแผ่นหิน เส้นทางคดเคี้ยว สองข้างทางเป็นกำแพงปูนสูงประมาณไหล่ ไม่ค่อยมีคนสัญจร แต่กลับได้รับการปิดกั้นไว้อย่างสะอาดเรียบร้อย

หลี่ชื้อซู่ไปที่กำแพงปูนพรางพุดยี่ม ๆ “ที่อยู่ฝั่งตรงกันข้ามคือ ตระกูลคหบดีที่ทำการค้าทางทะเลจากกว๋างตง ครอบครัวของพวกเขาทำ กิจการขนส่งทางทะเล ตรอกนี้เป็นของตระกูลพวกเขา ตามปกติไม่มีคน อยู่อาศัยจึงเงียบสงบดี”

เลิ่นมู่ซิงผงกศีรษะ ประคองหลี่ชื้อเดินวกกลับไปที่พักโถง ซ้ำ ๆ

“เรือนหลังนี้สร้างจากไม้ซานชู¹⁹ เก่าอายุนับร้อยปี ใช้งานสืบทอดกัน มาหลายต่อหลายรุ่น ยังมีพวกเครื่องเรือน ถ้าไม่ใช่ไม้จื่อชื้อก็เป็นไม้หนานมู่ ไม้จื่อถาน ภาพอักษรบนผนังก็เป็นลายมือของจริง เครื่องกระเบื้องหลาย ชุดบนโต๊ะน้ำชาตัวยาวล้วนเป็นของชั้นดีที่ออกมาจากเตาหลวงในจักรพรรดิ องค์ก่อน เวลานี้ในห้องตลาดหาได้ยากมาก...”

ขณะที่หลี่ชื้ออธิบาย เลิ่นมู่ซิงก็คิดถึงคำพูดของเหลียงโย่วซู่ย ‘...อายุร้อยกว่าปีแล้ว...เป็นห่วงว่าจะมีหนูตกลงมาจากหอเขียนใส่คอเสื้อข้า แบบไม่ทันตั้งตัวหรือไม่...’ ทำให้นางอดยี่มไม่ได้

หลี่ชื้อพาเลิ่นมู่ซิงตรงไปที่ห้องปีกของเรือนข้างด้านทิศตะวันตก ซึ่งเป็นห้องตำรา การตกแต่งแทบจะเป็นแบบเดียวกับศาลาจิวชื้อ

หลี่ชื้อหยิบตำราเล่มหนึ่งจากชั้นตำรามาลูบคลำอย่างแผ่วเบา เลิ่นมู่ซิงพบว่าบนหน้าปกมีลายมือของเลิ่นจิน

“ในปีที่ได้กลับมาเมืองหลวง พวกเราก็ก็นำพักอาศัยอยู่ที่นี่”

¹⁹ ไม้ตระกูลสนหนาม ชื่อวิทยาศาสตร์ *Cunninghamia lanceolata* อยู่ในวงศ์ Cupressaceae มีถิ่นกำเนิดในภาคใต้ตอนกลางและตะวันออกเฉียงใต้ของจีน

บนใบหน้าของหลี่ซื่อมีรอยยิ้มแสนสุข “เขาต้องตื่นนอนไปเข้าร่วมประชุม ตอนยามจื่อ²⁰ บ่นทุกวันว่าเรือนอยู่ไกลเกินไป อยากย้ายกลับไปอยู่เรือนจื่อเถิง แต่ก็ห่วงว่าถ้าย้ายกลับไปเรือนจื่อเถิง ค่าใช้จ่ายจะสูงเกินไป ดึกตื่นเที่ยงคืนเป็นต้องลากแม่ขึ้นมาบน ว่าอยากตัดกิ่งเถาวัลย์ต้นจื่อเถิง จากเรือนจื่อเถิงมาปลูกสักสองต้นดีหรือไม่...”

ยิ่งพูด รอยยิ้มบนใบหน้าของนางก็ยิ่งจางลง “ต่อมาหน้าที่การงานสูงขึ้น เรือนของพวกเราก็กว้างโตขึ้นเรื่อย ๆ ค่าใช้จ่ายก็เพิ่มสูงขึ้น แต่กลับไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องเหล่านี้อีก...”

“ท่านแม่” เลื่อนมู่ซิงไม่อยากให้หลี่ซื่อจมดิ่งลงไปในความทรงจำอันเจ็บปวด จึงสร้างทำเป็นผ่นคลายด้วยการหัวเราะเบาๆ “พูดเช่นนั้น แสดงว่าเรือนหลังนี้มีการจัดวางทิศทางสอดคล้องกับความเป็นสิริมงคล... ดังนั้นท่านจึงยกเรือนหลังนี้ให้ข้าใช้หรือไม่ เพื่อที่ข้าจะได้รับโชคลี้เช่นเดียวกัน”

วาทะตัดบทของเลื่อนมู่ซิงทำให้หลี่ซื่อชะงักค้างก่อนหัวเราะหึๆ ออกมา “ถูกต้อง จะว่าไป เรือนหลังนี้ก็เป็นสถานที่ที่มีทิศทางเป็นสิริมงคลจริงๆ เพราะนับตั้งแต่ที่พวกเราได้เรือนหลังนี้มา ไม่เพียงแต่จะอยู่เย็นเป็นสุข แต่การค้าของท่านพ่อในช่วงที่รับตำแหน่งเป็นผู้นำการมณฑลที่ชื่อชวาก็เริ่มมีกำไร...”

เมื่อกลับถึงจวน สีหน้าของหลี่ซื่อกับเลื่อนมู่ซิงเคร่งขรึมเล็กน้อย

วังมาเรียเรียกคนจากฝ่ายเย็บปักมาคอยอยู่ก่อนแล้ว

แน่นอนว่าสินเดิมของเลื่อนมู่ซิงไม่ใช่สิ่งที่จู่จี้จะสามารถลอกเลียนได้ ลำพังแค่เสื้อผ้าก็แบ่งออกเป็นหนัง ผ้าฝ้าย ผ้าขนวม ผ้าโปร่ง ผ้าไหม

²⁰ หมายถึง เวลาช่วง 23.00 - 0.59 น.

พวกชนสัตว์ยังแบ่งออกเป็นชนเพียงพอนกับชนจึงจอกดำสำหรับใส่ในฤดูหนาว หนึ่งแกะสุยสุ²¹ กับชนแกะสำหรับใส่ในฤดูใบไม้ผลิ เลื้อยขึ้นเดียวแบ่งออกเป็นผ้าไหมนิ่มทอลายผ้าไหมหู²² ผ้าแพรจีน ผ้าแพรโปร่ง²³ ยังมีผ้าใยแข็ง ผ้าใยปาน ผ้าใยประกาย ผ้าใยเกอ²⁴ สำหรับใช้ในฤดูร้อน...ยังไม่ต้องพูดถึงพวกเครื่องเรือนไม้ ภาชนะ กระเบื้องดินเผา

หลี่ซื่อตูแลเลื่องงานแต่งของโจวไปไม่ไหว ต้องยกหน้าที่ทั้งหมดให้หวังมามาทำแทน ส่วนว่าที่เจ้าสาวอย่างเลิ่นมู่ซิงต้องเรียนรู้เรื่องกฎระเบียบและพักผ่อน ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีผู้ใดไปปรบวงนาง แต่งงานทางฝั่งจูจี้ยังดำเนินไปได้อย่างเป็นขั้นตอน

หลังหมั้นหมายกับสกุลเหลียง เลิ่นมู่ซิงไม่ได้เตรียมใจไว้ว่าเหลียงโย่วซู่จะมาตามสัญญา แต่ที่น่าแปลกใจคือเมื่อถึงวันที่ยี่สิบสองเดือนสิบเอ็ด เหลียงโย่วซู่ก็ยังคงมา ทันทีที่นางเห็นเลิ่นมู่ซิงก็หัวเราะคิก

สาวใช้จื่อซากล่าวคำแสดงความยินดีกับเลิ่นมู่ซิง “ขอแสดงความยินดีกับคุณหนูเลิ่นเจ้าค่ะ”

หญิงสาวรู้สึกระดกประเดิดอยู่บ้าง

แต่เหลียงโย่วซู่ขึ้นชอบเลิ่นมู่ซิงจริง ๆ จึงออกโรงปกป้องนาง “จื่อซา หากเจ้ายังพูดจาเหลวไหลอีก ข้าจะให้คนส่งเจ้ากลับ”

จื่อซาได้ยินแล้วรีบกล่าวคำขอภัยกับเลิ่นมู่ซิง

²¹ ตัวชินซิลล่า (Chinchilla) คือ สัตว์ฟันแทะขนาดเล็ก มีถิ่นกำเนิดในเทือกเขาแอนดีส ทวีปอเมริกาใต้ ชนของมันทั้งนุ่มและหนา

²² ผ้าไหมจากเมืองหูโจว มณฑลเจ้อเจียง ทางตะวันออกเฉียงใต้ของจีน ได้รับการยกย่องว่าเป็น ‘เมืองแห่งผ้าไหม ปลา ข้าว และแหล่งกำเนิดวัฒนธรรม’

²³ ผ้าชีฟอง

²⁴ ผ้าทอจากใยถั่วคุดชูหรือกวาวเครือขาว

เส้นมุซังไม่สนใจนาง ดึงมือเหลียงโยวฮุยเข้าไปในเรือนพัก

ครั้งก่อนตอนที่เหลียงโยวฮุยมา นางเป็นสหายสนิทของเส้นมุซัง แต่ครั้งนี้กลับกลายเป็นว่าที่ห้องสามี ผู้คนในเรือนอันหยวนจึงปรณินบัติอย่างระมัดระวัง

ทั้งสองคนนั่งลงที่เตียงเตาหลังใหญ่ติดหน้าต่างในห้องปีกตะวันตก พวกสาวใช้เร่งนำน้ำชากับขนมมาให้

เหลียงโยวฮุยมองเรือนพักของเส้นมุซังแล้วถอนหายใจ “เรือนพักของจวนเราไม่ใหญ่เหมือนจวนของเจ้า”

“จวนพวกท่านอยู่ในย่านที่ดีกว่า” เส้นมุซังเห็นเหลียงโยวฮุยมีอาการ ทุพพานอกกำแพงล้วนหอมจรุง²⁵ ก็ยืมพลางเลื่อนถาดเมล็ดแตงไปตรงหน้านาง

เหลียงโยวฮุยยกแขนเสื้อปิดปากหัวเราะ “ข้ากำลังพูดถึงเรือนพำนัหลังใหม่ของเจ้าว่าไม่ใหญ่เท่าที่อยู่ตอนนี้ต่างหาก”

เส้นมุซังรู้สึกแปลกใจเล็กน้อยเพราะคิดไม่ถึงว่าเหลียงโยวฮุยจะเอาเรื่องนี้มาบอกนาง

เหลียงโยวฮุยยิ้ม “ตอนแรกท่านแม่เตรียมเก็บกวาดเรือนฉงลี่ไว้ให้พวกเจ้า แต่พี่ชายสามไม่เห็นด้วย บอกว่าจะอยู่ที่เดิม อันที่จริงเรือนเตี้ยซุ่ยที่พี่ชายสามอยู่ก็ดี แค่ว่าเรือนมีขนาดเล็กกว่าที่เจ้าอยู่ตอนนี้ นิดหน่อย และกำแพงด้านทิศตะวันออกมีถนนแคบๆ สายหนึ่ง แม้ในเวลาปกติจะไม่มีคนสัญจร แต่เวลาที่จวนของท่านเว่ยกั๋วกงมีแขก รถม้าจะมาจอดตรงนั้น เสียงจึงดังมาก”

จวนสกุลเหลียงเป็นจวนเก่า ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าที่ดินแต่ละซุนมีค่าราวกับทองคำ ทว่าต่อให้มีเงินก็ไม่สามารถขยาย ยิงใน

²⁵ เปรียบเปรยว่าไม่พอใจในสิ่งที่ตนมี เห็นของคนอื่นดีกว่าของตัวเอง

จวนสกุลเหลียง เบื้องบนมีผู้อาวุโส เบื้องล่างมีผีสะก้าน้องสะไก้ สถานะด้านการเงินจึงไม่ได้ร่ำรวยอะไรมาก เส้นมู่ซิงไม่ได้คาดหวังว่าจะได้อยู่อย่างมีอิสระและมีอำนาจในจวนสกุลเหลียงอยู่แล้ว

อิงเฟินยกงานทรงสูงที่มีบัวหลวง²⁶ผิวกรอบมาวางลงตรงหน้าเหลียงไยว่ซู่ย ถ้ามึ้ม ๆ ว่า “เหตุใดคุณชายสามจึงไม่อยากย้ายไปเรือนฉงลวี่หรือเจ้าคะ”

เหลียงไยว่ซู่ยมองบัวหลวงที่ทอดจนเป็นสีเหลืองทองแล้วหน้าบาน “นอกจากเรือนเชียนเฮ่อของท่านย่ากับเรือนกู่ยไฉ่ของท่านแม่ ในจวนเราก็มียุ่เรือนฉงลวี่ที่ทิวทัศน์งามที่สุด แต่พี่ชายสามบอกว่า ตอนพี่ชายใหญ่แต่งงานเขาอยู่เรือนหลังเดิมของตัวเอง ดังนั้นตัวเขาอยู่ที่เรือนหลังเดิมของตัวเองก็ดีแล้ว”

เส้นมู่ซิงผงกศีรษะเล็กน้อย การอาศัยอยู่ในตระกูลใหญ่ต้องเจียมตนและระมัดระวังเช่นนี้

“แต่ท่านแม่ยังคงให้ช่างมาเร่งฉาบกำแพง” เหลียงไยว่ซู่ยกินบัวหลวงผิวกรอบพูดเสียงอู้อี้ “บอกว่าจวนเรามีเครื่องเรือนมาก ให้ผีสะกั้ใหญ่มาบอกทางจวนของพวกเจ้าว่าไม่ต้องสั่งทำเครื่องเรือน แต่เจ้าห้ามตอบตกลงเด็ดขาด...”

เส้นมู่ซิงหลุดซ่า ถ้ามด้วยเสียงแปลกใจ “เพราะเหตุใด”

เหลียงไยว่ซู่ยกลืนของกินในปาก ถอนหายใจเอือกหนึ่ง “ส่วนใหญ่เป็นของที่ท่านทวดท่านเหี้ยดเคยใช้...เจ้าจะยอมใช้ของของคนตายหรือ”

เส้นมู่ซิงกลืนเข้าไปไม่ไหว ระเบิดเสียงหัวเราะฮา ๆ ออกมาเสียงดัง เหลียงไยว่ซู่ยกล่าวอย่างไม่พอใจ “ข้าหวังดีต่อเจ้านะ ท่านแม่ข้าเป็นคนมรัยส์อย่างที่สุด หากครั้งนี้เจ้ายอมใช้เครื่องเรือนเก่า ต่อไป

²⁶ ลับปะรด

นางอาจมาเยี่ยมเรื่องเสื้อผ้าอาภรณ์ที่เจ้าสวมใส่ด้วย สรุปคือ เจ้าห้ามรับปากเด็ดขาด ช่างเถอะ ข้าไม่คุยกับเจ้าแล้ว อีกเดี๋ยวข้าจะไปพบเส้นสุหยิน จะเอาเรื่องนี้ไปบอกกับเส้นสุหยินเอง”

มีบุตรสาวเช่นนี้ด้วยหรือ เส้นมู่ซิงขบขันมาก

เหลียงโย่วฮุยเห็นเส้นมู่ซิงไม่มีท่าทีเก็บเอาคำพูดของนางไปใส่ใจ จึงพูดด้วยเสียงค่อนข้างหงุดหงิด “ยังช้าอยู่อีก นี่ข้าหวังดีต่อเจ้านะ คอยให้เรื่องมาถึงศีรษะเจ้าก่อนเถอะ จะรู้ว่ายแะแค้นไหน”

“เออละๆ พวกเราเลิกคุยเรื่องนี้กันดีกว่า” เส้นมู่ซิงเคยเห็นเฟิงซื่อจัดการบุตรสาวมาแล้ว นางจึงพูดยิ้มๆ “เอาไว้ถึงตอนนั้นค่อยคุยกัน ท่านกินให้น้อยหน่อยดีกว่า อีกเดี๋ยวท่านแม่จะต้องชวนพวกเราให้อยูกินข้าว มีเอ็นกวางผัดที่ท่านชอบกินที่สุดด้วย เพราะพ่от่านแม่ได้ยินว่าท่านจะมาก็ตั้งใจเตรียมไว้โดยเฉพาะ...”

ผู้ใดจะรู้ว่าเมื่อเหลียงโย่วฮุยไปเจอหลี่ซื่อ นางจะพูดเรื่องนี้จริงๆ หลี่ซื่อหัวเราะฮาๆ “คุณหนูรองของพวกเราช่างดีต่อมู่ซิงจริงๆ” เหลียงโย่วฮุยมีท่าทางภาคภูมิใจเล็กน้อย “แน่นอนอยู่แล้ว ท่านแม่ข้าบอกว่า พี่สะใภ้สามอายุน้อยกว่าข้า ต่อไปจึงขอให้ข้ายอมอ่อนข้อให้นางสักเล็กน้อย”

หลี่ซื่อได้ยินแล้วชอบตารื้นน้ำ

หลี่ซื่อฉวยโอกาสตอนที่เหลียงโย่วฮุยไปห้องน้ำพูดกับเส้นมู่ซิง “วันนี้สะใภ้ใหญ่ของจวนสกุลเฟิงมา บอกไม่ให้พวกเราสั่งทำเครื่องเรือนเช่นเดียวกัน บอกว่าแม่สามีเจ้าตั้งใจไว้ว่าให้เจ้าอดทนสักสองสามปี คอยให้หน้าที่การงานของเจ้าเริ่มดีขึ้นจะให้พวกเจ้าย้ายออกไปอยู่กันเอง ถึงตอนนั้นไม่มีผู้อาวุโส พวกเจ้ายากทำอะไรก็ตามที่ตนชอบได้ อย่าเพิ่งสิ้นเปลืองเงินทองไปกับของเหล่านี้เลย”

เส้นมู่ซิงชะงัก เพราะคิดไม่ถึงว่าเฟิงซื่อจะกล่าววาจาเอาใจใส่

เช่นนี้ออกมา

หลี่ซื่อตื่นตันใจมาก “มู่ซิง หลังเจ้าแต่งออกไปแล้วต้องตัดสินใจต่อแม่สามี จะว่าไป นางดีต่อเจ้ามากจริงๆ”

ไม่ว่าอย่างไร เรื่องนี้ก็ถูกกำหนดไว้แล้ว ทำได้เพียงคิดหาวิธีทำให้เดินหน้าต่อไปให้ดี

ทว่าจนแล้วจนรอด ความลังเลในส่วนลึกของจิตใจก็ยังคงเป็นเหมือนหนามที่ทิ่มแทงหัวใจของเลิ่นมู่ซิง เวลาไม่ขยับจะไม่รู้สึก แต่ทันทีที่ขยับจะเจ็บแปลบ

แต่นางยังคงผงกศีรษะรัว กล่าวคำปลอบโยนหลี่ซื่อ “ท่านแม่โปรดวางใจ ข้าจะเป็นสะพานที่ดีแน่นอนเจ้าค่ะ”

พิธีแต่งงานของจูจี้ครึกครื้นมาก แต่ถูกจำกัดไว้แค่ในเขตจวนสกุลเลิ่น เทียบกับงานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดของชายาเจิ้นอันอ๋องย่อมต่างกันราวฟ้ากับดิน ว่ากันว่าจวนเจิ้นอันอ๋องจ่ายเงินไปทำหมื่นตำลึงเพื่อจุดดอกไม้ไฟฉลองในงานวันนั้น

เหลียงโย่วซู่ยฟังแล้วเบิกตาโต “เจิงซิน เจ้าต้องโกหกแน่ๆ”

หลังเสร็จสิ้นพิธีแต่งงาน สกุลเหลียงส่งเหลียงจี้หมิ่นมารับเหลียงโย่วซู่ย หลี่ซื่อไม่ได้ดเว้นการพบปะกับว่าที่ลูกเขยตามธรรมเนียมประเพณี ซ้ำยังดึงเขาไปคุยที่เรือนพักของตน

เจิงซินเป็นบ่าวติดตามของเหลียงจี้หมิ่น อายุสิบสองปี ว่องไวมาส่งข่าวแก่เหลียงโย่วซู่ยที่เรือนชั้นใน

เขายืนอยู่ตรงหน้าเหลียงโย่วซู่ยอย่างสงบเสงี่ยม ทว่าดวงตากลมโต สุกใสกลับคอยแต่จะเหลียวมามองเลิ่นมู่ซิงเป็นระยะ “คุณชายสิบสามของจวนเว่ยกั้วกงเป็นคนเล้าขอรับ”

“อู๋ๆ” เหลียงโย่วซู่ยยังไม่เชื่อหนักขึ้น “อันธพาลคนนั้นไม่เคย

พูดจริงสักประโยค”

เงิงซินลอบมองเส้นผมซึ่งแวบหนึ่งแล้วพุดยืม ๆ “แต่คุณชายสาม พักหน้ารับนะขอรับ”

“ฮา!” เหลียงโย่วอยู่ก่อนข้างแปลกใจ “เช่นนั้นก็เป็นเรื่องจริงนะสิ”

เส้นผมซึ่งฟังแล้วอดยกแขนเสื้อขึ้นมาปิดปากหัวเราะไม่ได้

สายตาของเงิงซินเหลียวมามองอีกครั้ง

“เจ้ามองอะไร” เสียงเหลียงโย่วอยู่ก่อนข้างหงุดหงิด “ไหนเจ้า บอกว่าพี่ชายสามมีเรื่องให้เจ้ามาบอกพวกเราเป็นการส่วนตัวไม่ใช่หรือ ตกลงว่าเป็นเรื่องอะไร”

เส้นผมซึ่งขยับตัวจะลงจากเตียงเตา “ข้าจะไปดูว่าชนมที่จะให้ท่าน นำกลับไปด้วยนั้นเตรียมพร้อมหรือยัง”

ทว่าเหลียงโย่วอยู่กลับตั้งตัวนางไว้ “มีเรื่องใดที่เจ้าอยู่ฟังด้วย ไม่ได้กันเสีย อีกอย่างนะ พี่ชายสามไม่มีทางให้เขามาบอกอะไรซ้ำหอก เพราะถ้าเขามีสิ่งใดย่อมต้องมาบอกข้าเอง คุณชายสิบสามสกุลเว่ย ไม่เอาไหนคนนั้นคงใช้เงินติดสินบนเงิงซินแล้วให้เขามาแอบขโมยของของข้าเป็นแน่”

เส้นผมซึ่งได้ยินแล้วรู้สึกคำพูดประโยคนี้ค่อนข้างจริงจังจึงชะงัก

เงิงซินร้องโวยวายเสียงดังว่าถูกใส่ร้าย “คุณหนูรอง ตอนนั้น บ่าวไม่รู้จริงๆ ว่าท่านหมายตาตราประทับอันนั้น บ่าวเห็นว่าคุณชายสิบสาม ใจกว้างยื่นมือเข้าช่วยอย่างแท้จริง จึงช่วยพุดกับคุณชายสามให้เขา มากหน่อย หากรู้ก่อนว่าเป็นเช่นนี้ ถึงตาย บาวก็ไม่กล้าหอกขอรับ”

“เอาละๆ เจ้าอย่ามาพุดเรื่องเป็นเรื่องตายที่เรือนพี่สะใภ้ข้า” เหลียงโย่วอยู่รำคาญมาก “เช่นนั้นเจ้าบอกมาว่าพี่ชายสามให้เจ้าวิ่งมาทำ อะไรที่เรือนชั้นใน”

เงิงซินเหลือบมองเส้นผมซึ่งแวบหนึ่ง พุดริมฝีปาก “คุณชายสามให้บ่าว

มากำชับคุณหนูรองว่า อีกเดี๋ยวขอท่านอย่าได้อึดออดไม่ยอมกลับ”

เหลียงโย่วฮุยกล่าวว่าด้วยชาทำท่าจะปาใส่เจิ้งซิน แต่พอหยิบขึ้นมาแล้วก็วาง “หากไม่เห็นว่าเป็นถ้วยชารูปแบบใหม่เพิ่งออกมาจากเตาหลวปีนี้ ข้าจะขว้างหัวเจ้าให้แตก”

เหลินมู่ซิงกลืนข้าไม่ไหว หัวเราะฮาๆ เสียงดัง

เจิ้งซินการวะทั้งสองคนแล้วแผ่นออกไปอย่างรวดเร็ว

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงคนซักถามกันมาจากด้านนอก “เห็นหรือไม่ เจ้าได้เห็นที่เจ้าสาวของพี่ชายสามหรือเปล่า”

เหลียงโย่วฮุยก้าวลงจากเตียงเตาทันที ส่งเสียงออกไปด้านนอก “คุณชายสิบสามสกุลเว่ย เจ้าคนไม่ได้เรื่อง ข้าจะฟ้องนายท่านผู้เฒ่าเว่ย ให้เขาขังท่านไว้ในจวนไม่ให้ออกมาอีก...ท่านเลิกคิดจะมากินดื่มเปล่าๆ ที่จวนเราได้เลย...”

เหลินมู่ซิงขำจนพุบตัวลงไป ทันใดนั้นนางรู้สึกว่าการแต่งงานไปจวนสกุลเหลียงก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเลวร้าย ไ้แต่หล้านี้ไม่มีเรื่องใดสมบูรณ์พร้อมอย่างน้อยเหลียงจี้หมิ่นก็มีนิสัยอ่อนโยน และเหลียงโย่วฮุยก็เป็นคนไร้เดียงสาน่ารัก

ตอนที่หลี่ซือเลือกลูกเขย ครอบครัวเขยก็เลือกตนเช่นเดียวกัน... ไม่แน่ว่าสกุลเหลียงอาจถูกบีบยิ่งกว่าสกุลเลิน มีความจำเป็นมากกว่า ผู้ใดจะรู้...ความมั่งคั่งเป็นดังม้าพยศที่ไม่ใช่ว่าผู้ใดก็สามารถควบคุมได้...